NATSUKO İMAMURA

Ağaca Dönüşen Kız

ÇEVİRİ: ALİ VOLKAN ERDEMİR

can çağdaş

NATSUKO İMAMURA

AĞACA DÖNÜŞEN KIZ

Can Çağdaş

Ağaca Dönuşen Kız, Natsuko Imamura
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir
木になった亜沙 (Ki Ni Natta Asa)
İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Bungeishunjū, 2020
© 2020, Natsuko İmamura
© 2026, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Orijinal Japonca edisyon Bungeishunju Ltd. tarafından yayımlanmıştır. Bu eserin Türkçe yayım hakları The English Agency (Japan) Ltd. ve New Literary Ltd. ile yapılan sözleşme sonucu alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım Mart 2026, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır
Editör: Didem Bayındır
Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No:8 Kat:2
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 47939

ISBN 978-975-07-6692-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TICARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

NATSUKO İMAMURA

AĞACA DÖNÜŞEN KIZ

Natsuko İmamura'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Mor Etekli Kadın, 2021

NATSUKO İMAMURA, 1980'de Japonya'da doğdu. Üç kere Akutawaga Ödülü'ne aday gösterilen İmamura 2019'da *Mor Etekli Kadın* romanıyla ödülü kazandı. Aldığı başka ödüllerin arasında Dazai Osamu ve Yukio Mishima ödülleri de yer almaktadır.

ALİ VOLKAN ERDEMİR, Öğretim üyesi, çevirmen ve yazar. Lisansını Ankara Üniversitesi DTCF Japon Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda, yüksek lisans ve doktorasını Kyoto Üniversitesi'nde Karşılaştırmalı Kültür Çalışmaları alanında tamamladı. *Loti'yi Anlamak: Pierre Loti'nin Doğusu* (2011), *Japonya'da Türk İmgesinin Oluşumu* 1890-1914 (2014), *Yerleşik Yabancı Pierre Loti* (gözden geçirilmiş baskı, 2018) adlı inceleme kitaplarının yanı sıra kurmaca eserler de kaleme aldı ve *En Sevilen Japon Masalları* (2022) seçkisini hazırladı. Kenzaburo Oe, Yukio Mishima ve Haruki Murakami başta olmak üzere Japon edebiyatının seçkin eserlerini Türkçeye kazandırdı. 2010 yılından beri Erciyes Üniversitesi Japon Dili ve Edebiyatı kürsü başkanlığı görevini yürütüyor. Japonya Dışişleri Bakanı Ödülü (2020), *Kitap* Dergisi Yılın Çeviri Kitabı Ödülü (2023) ve Talât Sait Halman Çeviri Ödülü (2024) sahibidir.

İçindekiler

Ağaça Dönüşen Kız 11

Hedefe Dönüşen Nami 35

Bir Gece Yaşadıklarım 91

Ağaca Dönüşen Kız

Asa annesiyle küçük bir dairede yaşıyordu. Dairenin arkasında ev sahibinin işlettiği bir ayçiçeği tarlası vardı. Bir gün annesi bir poşet dolusu ayçiçeği çekirdeğiyle eve döndü. Odanın ortasına gazete kâğıdı yaydı, Asa'yla günlerce o tohumları kabuklarından çıkardılar. Annesinin tavada kızartıp üzerine tuz döktüğü küçük, beyaz taneler Asa'nın atıştırmalığına dönüştü. Asa mutfak masasına doğru eğildi, masanın üzerinde parlayan tanelerden alıp ağzına attı, çiğnerken tuzlu tadın keyfini sürdü. Minik bir tuz kütlesi boğazına takıldı. Bulaşık yıkayan annesinden bir bardak su istedi, sonra yine azar azar atıştırmaya devam etti. Asa, tuz bulanmış parmak uçlarını yalarken, "Bunlardan kreşe götürmek istiyorum," dedi. Ertesi sabah annesi Asa'nın eline kabarık bir kahverengi zarf tutuşturdu. "Hepsini tek başına bitirme, arkadaşlarınla paylaşarak ye."

Sınıftaki orgun arkasından, en yakın arkadaşı Rumi'yi eliyle çağırdı.

"N'olduu?" dedi Rumi.

"Bak, bak."

Rumi yüzünü yağa bulanmış kahverengi zarfa yaklaştırdı. Asa zarfın ağzını açtı, Rumi ürkekçe içine baktı.

"Bu ne?"

Onların ayçiçeği tohumu olduğunu bilmeyen Rumi, Asa ne kadar açıklarsa açıklasın, "Bunlar mı ayçiçeği?" diye kuşkuyla boynunu büktü. Asa, Rumi'nin gözü önünde bir tane alıp ağzına attı.

"Aa, yedin!"

"Yenir ki bunlar."

"Lezzetli mi?"

"Lezzetli tabii."

"Karnın ağrıyacak!"

"Ağrımaz, sen de yesene."

Rumi başını yana eğdi.

"Yok, istemem."

"Çok lezzetli ama," dedi Asa bir kez daha. Zarfı eğip salladı, bir parça avucuna koydu, Rumi'ye uzattı. "Haydi. Sen de ye."

"Yok, istemem."

"Neden? Lezzetli diyorum."

"İstemem."

"Azıcık ye."

"İstemem dedim!"

"Rumi'ciğim."

"Istemiyorum! Istemiyorum! Istemiyorum!"

Rumi, Asa'nın elini itti, atlama ipini alıp bahçeye çıktı.

* * *

Asa'nın ilkokula başladığı yıl, taşındılar; Saitama'daki anneannesiyle birlikte yaşamak zorunda kaldılar. Anneannesinin evi, Asa'nın o güne kadarki yaşamında olmayan şeylerle doluydu: kanepe, kilim, uzaktan kumanda, duşakabin, mikrodalga fırın. İlkokul birinci sınıfta olan Asa, anneannesinin sadece bir kez kullandığını söylediği pırıl pırıl fırında, annesinin de yardımıyla, hayatında ilk

kez kurabiye pişirmeyi denedi. Sınıfın popüler öğrencisi Shun Yamazaki başka bir okula geçecekti, Asa ona veda hediyesi olarak ev yapımı kurabiye hediye etmek istiyordu. Shun'la okulun ilk döneminden beri arkadaştı; takım olup taş-kâğıt-makas oyununda kaybederek birlikte kayıp eşya bulma kolu olmuşlardı. O zaman birbirlerine, keşke hayvan besleme kolu olsaydık diye yakınmışlardı.

Kurabiyeler harika pişmişti. Asa'nın fikrine uyup hamurun içine kuru üzüm ve fıstık karıştırmaları yerinde bir seçim olmuştu. Daha yemek istiyordu ama kendini tutup on tanesini torbaya koydu, ağzını pembe kurdeleyle bağladı.

Ertesi gün, Shun Yamazaki, Asa'nın, "Bunları ye lütfen," diye kendisine verdiği kurabiyeleri, "İstemem," diye geri çevirdi. Bunun nedeni, Asa'nın yeterince araştırma yapmamış olmasıydı. Shun, üzüm ve fıstık sevmiyor, kurabiyeden de iğreniyor, görmek bile içini ürpertmeye yetiyordu. "Hoşça kal," deyip koşarak giden Shun'un arkasından üzüntüyle el salladı Asa.

Ondan sonra Asa bir kez daha kurabiye yapmayı denedi. Elbette annesinden yardım aldı. Bu kez üzüm de fıstık da koymadı. Shun artık orada olmadığından, Asa pişirdiği kurabiyeleri Yaşlılar Günü'nde anneannesine hediye etti. Sert şeyleri yiyemediği gibi şekerden de kaçınan anneannesi, bir torba dolusu kurabiyeyi almasına aldı ama yeme niyeti yoktu. Mutfak masasının üzerinde uzun süre bekleyen kurabiyeleri annesine götürdü ama annesi de yemedi.

Annesi, "Bugün hastanede kontrolüm olduğu için yiyemem," dedi üzülerek. "Doktor, aç karınla gel dedi," diye açıkladı Asa'ya.

Yapacak bir şey olmayınca, Asa kurabiyeleri tek başına yedi. Hastaneden gelince yerim, diyen annesi, o gün eve dönmeyip hastaneye yattı. Ondan sonra da defalarca hastaneye yatacaktı.

İlkokul ikinci sınıfta Asa istediği gibi hayvan besleme koluna girdi. Hayvan besleme kolundakilerin görevi sınıftaki Japon balıklarına her gün yem vermekti. Görevli olduğu ilk gün Asa, hevesle yem verdi.

"Sayın balıklar, yemeğiniz geldi."

Asa onlara seslense de Japon balıkları akvaryumun dibinde grup halinde toplanıp öylece durdular.

Ertesi gün de Asa onlara yem verdi ama tıpkı önceki gün olduğu gibi tek bir balık bile yüzeye çıkmadı. Hayvan besleme kolunda Asa'yla birlikte görevli olan diğer öğrenci, Hirai yem verdiğindeyse balıklar birbirleriyle yarışırcasına su yüzeyine çıkıp yemlerini yuttular. Asa, Hirai'yi taklit edip bu kez avuç içine koyduğu yemleri başparmağı ve ortaparmağıyla ufaladı, yukarıdan akvaryuma bıraktı ama nedense balıklar Asa yem verince yemiyorlardı. Bunun üzerine bir sınıf toplantısı yapılması kararlaştırıldı. Asa yem vermeye devam ederse, Japon balıkları bir gün ölecek, dediler. Balıklara yemi Hirai vermeliydi. Asa sadece gözlem kayıt defterini tutmalı, ağla suyun yüzeyindeki birikintileri temizlemeliydi. Çeşitli fikirler havada uçuşurken Asa tek kelime bile etmedi. Pencere kenarında en arka sıraya oturup başı önüne eğik, avuç içine bakıp durdu.

Aynı yıl bir olay daha oldu. Herkesi ayağa kaldıran bir gıda zehirlenmesi vakası yaşandı. Bir şehirdeki düğün kutlamasında meydana gelen bu olayda yüzden fazla kişi hastalandı, hatta bazıları hayatını kaybetti. Olayın üzerinden on gün kadar geçti. O gün yemek dağıtımı sırası Asa'daydı. Menüde haşlama pirinç, süt, dana yahnisi, yeşil fasulye salatası ve elma vardı. Asa'nın görevi yeşil fasulye salatasını dağıtmaktı. Düğündeki gıda zehirlenmesinin nedeninin yeşil fasulye salatası olduğu söylenmişti. Japonya'da üretilen yeşil fasulyeydi ve komşu şehirlerdeki okullarda dağıtılan ithal ürün yeşil fasulyeyle hiçbir

ilgisi yoktu. Buna rağmen sınıf arkadaşlarından hiçbiri Asa'nın, "Buyurun," diye uzattığı tabağı almadı.

"İstemem!"

"Korkuyorum!"

"Ölmek istemiyorum."

Hepsi Asa'nın ve yeşil fasulyelerin önünden geçip gitti. Ona zorbalık mı yapıyorlardı? Kesinlikle öyle görünüyordu. Ama bu hiçbir şeydi – daha sonra olacaklarla kıyaslanamazdı bile.

Ertesi yıl üçüncü sınıf birinci şubede benzer bir olay yaşandı, bu kez gerçekten zorbalıktı. Menüde haşlama pirinç, süt, karışık sebze, deniz ürünleri kızartması, makarna salatası ve mandalina vardı. Gıda zehirlenmesi yaşanmamasına karşın sınıf arkadaşlarının hiçbiri Asa'nın servis ettiği makarna salatasını yemedi. Aynı olay, Asa dördüncü, beşinci ve altıncı sınıftayken de tekrar etti.

Asa, hastanede yatan annesini endişelendirmek istemediğinden okulda olanları ona anlatmadığı gibi evde yaşananlardan da söz etmedi. Annesinin üçüncü ameliyatından kısa bir süre sonra evin reisi olan anneannesi tuhaf şeyler yapmaya başlamıştı. Asa'ya Setchan diye sesleniyor, tuvalet kapısının önüne işiyor, çalmadığı halde telefona bakıyor, orada olmayan insanlarla konuşuyordu. Asa'nın en zoruna gidense, Asa'nın hazırladığı yemeği, bu zehirli diyerek yere dökmesiydi. Bu olay onu çok incitti. Asa için endişelenen sınıf öğretmeni, ev ziyaretinde bulunduğunda, öğretmeninin çayla yanındaki Japon lokumuna hiç dokunmadığını gören Asa, onlara zehir koymadım diyerek ağladı.

Bu olaydan sonra Asa, anneannesinin evinden alınıp yeni evli teyzesiyle eniştesinin yanına verildi.

Yeni evli çiftin çocuğu yoktu. Teyzesi ev hanımıydı, ev işlerinde hamarattı, Asa'ya yemek yapmayı öğretti. Asa, kendisine söylendiği gibi et suyunun köpüklerini

sıyırıyor, sebzeleri doğruyor, sosları tatlandırıyor ve gazın ateşini kısıyordu – ama eniştesi Asa'nın hazırladığı yemeklere en ufak bir ilgi göstermiyordu. Karısının yemeklerinin her bir lokmasını bitirmesine, neredeyse tabakları yalamasına rağmen. O kadar mı farklıydı tatları?

"Yemiyor musun?"

Asa'nın yerine teyzesi sordu.

"Evet, bu kadarı yeter. Doydum. Göbeğime baksana."

Eniştesi bunu söyleyince artık sofranın toplanma vakti gelmiş oluyordu. İkisiyle yaşamaya başladığı ilk zamanlarda, Asa yaptığı yemekleri yemesi için eniştesine ısrar etmiş, bunun üzerine azar işitmişti.

Tabakta kalanlar besledikleri Maltese'in yemeği oluyordu. Maltese, Asa'nın verdikleri dışında kendisine ne verilse yiyen şımarık bir köpekti.

Asa ilkokulun son sınıfındayken, uzun süredir hastanede yatan annesi öldü. Asa, ölüm döşeğindeki annesine yemek istediği bir şey olup olmadığını sormuştu.

"Suşi."

Asa hemen marketten birkaç paket *onigiri*[1] suşi almış, hastaneye yetiştirmişti.

"İşte suşi," deyip annesinin en sevdiği tonbalığını, onun soluk renkli dudaklarına yaklaştırıp bekledi. Ama ne kadar beklerse beklesin, annesinin ağzı sımsıkı kapalı kaldı ve bir santim bile açılmadı.

Sonunda annesine tek bir pirinç tanesi bile yedirmedi. Bunun üzerine Asa, kendinden tüm umudunu kesti.

Annesinin ölümünün hemen ardından teyzesiyle eniştesinin bebekleri dünyaya geldi. Çok ağlayan, çok gülen, çok süt içen şirin bir oğlan çocuğuydu.

Asa onun altını değiştiriyor, banyosuna yardım ediyor, aktif bir şekilde bebeğin bakımıyla ilgileniyordu ama

1. Pirinç topu. (Ç.N.)

ona bir tek süt içirmiyordu. Teyzesi de ondan bunu yapmasını istemiyordu. Bir hafta sonu, teyzesiyle eniştesi dışarıdayken bebek ağlamaya başladı ve bir türlü susmadı. Asa onu yatıştırmaya çalıştı ama nafile, sonunda bebeğin aç olduğuna kanaat getirdi. Başka çaresi kalmayan Asa mutfağa gitti, süt ısıttı. Ağlayan bebeği dizinin üzerine oturttu, o minik ağzına biberonun ucunu verdi. Derken, Asa'nın hayal bile edemeyeceği bir şey oldu. Bebek, sütü içmeye başladı. Asa, bir yanlışlık olacağını düşündü. Asa'nın biberon tutan elinin titremesine aldırış etmeden lıkır lıkır süt içen bebek, geride bir damla bile bırakmadı. Sonra yine ağlamaya başladı.

"Hemen şimdi yenisini getiriyorum."

Asa bunu dedikten sonra ayağa kalktı, ama sonra tekrar oturdu, üzerindeki tişörtü çıkarıp yarı çıplak kaldı. Ağlamaya devam eden bebeği iki eliyle sıkıca kucakladı, burnunun ucunu memesine yaklaştırdı. O anda bebek bir anda ağlamayı kesti. Asa'nın kuru meme ucuyla bebeğin çırpınan dudakları birbirine değmek üzereydi ki birden bir gürültü çıktı. Asa arkasına döndü, dışarıda olan teyzesiyle eniştesi eve dönmüş, ellerindeki alışveriş poşetleri yere düşmüştü.

Asa bir daha bebeğin yanına bile yaklaşamadı.

Sık sık devamsızlık yaptığı ilkokuldan mezun olan Asa, ortaokula başladı. Orada kötü arkadaşlar edindi. Siyah okul çantası içinde tek bir kitap bile taşımıyordu. Onun yerine marketten çaldığı içki, sigara, yiyecek, külot gibi şeyler yer alıyordu. Çantasını alıp üst sınıftaki öğrencilerin ve arkadaşlarının evlerine gidiyordu. Evlerinde kalmaya izin vermeleri karşılığında onlara hediye etmek istediği içki ve yiyecekleri kabul eden çıkmıyordu. Bu yüzden de çantasının içindekiler hep aynı şeylerdi.

Okulda zorbalık gören sınıftan zorbalık yapan sınıfa geçmişti. Ne kadar zorbalık yaparsa yapsın bir türlü tat-

min olmuyordu. Bir gün okuldan sonra spor salonunda hiç mi hiç hoşlanmadığı alt sınıftan bir kızı yanına çağırdı. Ona kafa atıp cüzdanını zorla aldıktan sonra arkadaşlarından kendisine ölü bir ağustosböceği getirmelerini istedi. Asa'nın, "Ye!" diye emretmesi karşısında kız, var gücüyle karşı koydu. Ne tehdit ne şiddet işe yaradı. Asa, ne kadar uğraşırsa uğraşsın ağzını açmayan kızın başına vurdu defalarca. Sonunda yanındakilerden de yardım alıp kızın ağzını açmak için tüm gücünü kullanırken "Lütfen," diye yalvarıyordu, "ye şunu."

Yaz sonuydu. Eniştesi onu zorla arabaya bindirdi, dağın derinliklerinde bir rehabilitasyon merkezine götürdü. Burası, Asa gibi suç işleyen ergenlerin tekrar sağlıklı yaşam alışkanlığı kazanmaları için eğitildikleri yerdi. Merkezin işletmecileri, çocukların "Sensei" diye hitap ettiği bir keşişle eşiydi. Sıkı disiplin ve basit yemeklere katlanamayan Asa, başta birkaç kez oradan kaçmaya çalıştı ama her seferinde Sensei ve karısı tarafından bulunup geri getirildi. "İçgözlem Odası" adı verilen, içinde sandalye ve masadan başka bir şey olmayan küçük bir odada Asa ve Sensei, hiç konuşmadan saatlerce oturdular.

"Sen konuşana dek burada bekleyeceğim," dedi Sensei. Bir ara kapı tıklatıldı, kapı aralığından Sensei'in karısı başını uzattı. "Bu aramızda sır," deyip Asa'nın önüne bir tabak ev yapımı şifon kek koydu.

Zamanla Asa, merkezdeki yaşama yavaş yavaş alıştı. İkinci haftanın sonunda, günlük yakacak odun kesme ve kuyudan su getirme işlerini yaptığında artık ertesi gün kasları ağrımıyordu. Kendisine verilen ödevleri yapınca, bir gün hemen geçip gidiyordu. Hafta içlerinde rutin işlerini yapıyor, hafta sonu şehre inip merkezdeki arkadaşlarıyla çeşitli gönüllü çalışmalara katılıyordu. Programın altıncı ayının bitiminde Asa hem ruhsal hem de fiziksel sağlığını geri kazanmıştı.

Herkes Asa gibi olsa, ne Sensei ne de eşi çok zahmet çekerdi. Orada bir araya gelen kız ve oğlan çocukları arasında, ne kadar zaman geçerse geçsin başkasıyla çatışmaktan vazgeçemeyen kişiler vardı. Bir akşam, yemekte kavga çıktı. "Senin uskumrun benimkinden büyük, rezalet!" diyen bir çocuk yanındaki çocuğa sataştı. Birbirlerine yumruk atmaları an meselesiydi. Bağrışları giderek şiddetini artırdı. O sırada yerinden kalkan kişi, Asa'ydı. Tabağını alıp birbirleriyle tartışan ikisinin arasına girdi.

"Bırakın kavga etmeyi. Benim balığımı yiyebilirsiniz."

Asa'nın araya girmesiyle bir an susan ikisi, sonra hemen, "Gerekmez!" deyip Asa'nın elindeki ızgara uskumruyu tabakla birlikte yere düşürdüler. Neticede Asa da kavgaya dahil oldu ve olay Sensei'in üçünü de tokatlamasıyla kapandı.

O gece geç vakitlere kadar ağlaması kesilmeyen Asa'ya Sensei, "Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu.

"Kimse onlara verdiğim yiyeceği yemiyor," diyerek hüngür hüngür ağladı. "Sensei, benim ellerim o kadar mı kirli?"

Sensei, gözyaşlarına boğulan Asa'nın ellerini tuttu. Yavaşça çevirdi, biraz havaya kaldırıp baktı, bir süre inceledi. Sonra Asa'nın gözlerinin içine bakarak, "Hayır, aksine ellerin çok temiz."

O an Asa, âşık oldu.

Âşık Asa, günlük işlerine daha da kendini verdi. Herkesten katbekat fazla odun kesti, kendi sorumluluğu dışındaki günlerde de temizlik ve çamaşır yıkama işlerini yaptı. Kendiliğinden gönüllü çalışmalar planladı, arkadaşlarını çağırıp Sensei'den izin alarak bunları yürüttü. Huzurevindeki yaşlılara *oshiruko*[1] ikram ettiğinde dağıttığı kâseleri kimse almadı ama Asa artık bunlara üzülmü-

1. Azuki fasulyesinden yapılan bir tür Japon tatlısı. (Ç.N.)

yordu. Merkezin bitişiğindeki tapınakta *mochi*[1] yapma yarışması düzenlendiğinde, sadece Asa'nın çıplak elleriyle yaptıkları satılmadı, bu incitici bir şey olsa da iyileşmeyecek bir şey değildi. Çünkü âşık Asa, güçlüydü. Alışverişe yardım etmesi istenip de Sensei'in eşiyle şehirdeki markete gittiğinde gizlediği bozuk paralarla kalp şeklinde bir çikolata satın aldı.

Şubat ayının başıydı. Sensei'yle baş başa olduğu İç-gözlem Odası'nda, cebinden çikolatayı çıkardı.

"Biliyorum, bunun için biraz erken ama bu size."

"Bana mı?"

"Evet. Sensei, çikolata seviyorsunuz değil mi? Bunu yiyebilirsiniz."

"Ah, ne kadar naziksin," deyip gülümsedi Sensei. Ama kalp şeklindeki çikolatayı almadı.

Sensei'in bir eşi vardı. Bunu en başından beri biliyordu Asa. Avuç içlerine baktı. Çok temiz olan avuç içlerine.

* * *

Merkezdeki son birkaç günüydü. Bir akşamüzeri, Asa eşyalarını toplarken, altı aydır orada birlikte olduğu bir arkadaşı ona seslendi. "Hey Asa. Bu hafta serbest günümüzde snowboard yapmaya gidelim mi?"

İki gün sonra, son serbest günlerinde Asa, istasyondan çıkıp otobüse binip arkadaşlarıyla yakındaki şehrin kayak merkezine gitti. Kayak pistinin tepesine vardıklarında, arkadaşları Asa'yı geride bırakarak art arda snowboard'larına atladılar. İlk kez snowboard yapan Asa, yamaçtan ağır ağır kayarak iniyordu. Ama yarı yolda snowboard tahtası, onu dinlemeyi bıraktı. Düz gitmeye çalı-

1. Pirinç keki. (Ç.N.)

şırken bedeni yana çekilip hızlandı. Korkudan gözlerini kapattı, tekrar açtığında parkurdan çıktığını, gür koruya doğru ürkütücü bir hızla kaydığını fark etti ve kontrolünü kaybetti.

Asa ancak bir ağaca çarpınca durabildi.

Başını güçlü bir şekilde çarpmış, bilincini kaybetmişti, kendine geldiğinde etraf karanlıktı.

Bedenini hareket ettirmeye çalışınca belinin çevresine büyük bir ağrı saplandı. Birkaç kemiği kırılmış olabilirdi. Bir süre hareket etmeden durdu. Ama sonra hayvan gibi bir şeyin kendisine yaklaştığını hissetti. Tilki miydi, tanuki[1] mi? Eğer bu bir ayıysa, onu yiyebilirdi... Asa sırtüstü yatıyordu, hafifçe başını kaldırıp ayaklarına doğru baktı. O zaman ayakucunda parlayan iki göz gördü. Ayınınkilere benzemiyordu. Asa sağ kolunu sorunsuz hareket ettirebildiğinden emin olunca montunun cebindeki çikolatayı çıkardı. Sensei'in kabul etmediği kalp şeklindeki çikolataydı bu. O günden sonra atmayıp cebinde taşımıştı. Dişleriyle paketi parçaladı, ayak ucundaki hayvana uzattı.

"Haydi, ye!"

Hayvan, kar üzerinde yavaşça yaklaştı.

"Korkma, ye!"

Eğer yanılmıyorsa bu bir tanukiydi. Asa'nın elindeki çikolatayı kokladı, görünüşe göre aç değildi, arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Koruluk birden Asa'nın kahkahasıyla çınladı.

Ahhaha, aahahhahaha. Ağzını kocaman açtı, gözlerinden yaşlar akarken, yakınındaki bitki ve çalılara dokundu.

"Kimse yemeğimi kabul etmiyor!"

Asa'nın kahkahaları durmak bilmedi.

1. Japon rakunu olarak bilinen Japonya'ya özgü bir hayvan. (Ç.N.)

"Neden? Biri bana söylesin! Neden?"

O sırada Asa'nın yanağına soğuk bir şey düştü.

Şıp diye yapışkan ses çıkaran o şeyi, ağacın dalında biriken kar parçası sandı önce. Ama burnunda hissettiği tatlı koku, yanağına ulaşan sıvı, ona bir meyveyi hatırlattı. Neydi bu?

Şıp. Yine düştü. Bu kez gözkapağının üzerine. Asa, ağzının ucuna akan sıvıyı korkarak yaladı. Tatlıydı. Daha önce yediği bir şeyin tadı vardı. Ama ne olduğunu hatırlayamadı. El yordamıyla yere düşen meyveyi aldı, ağzına götürdü. Tatlıydı. Lezizdi. Çekirdeği vardı.

Sonra birden fark etti, gittiğini düşündüğü tanuki, sürüsünü de alıp gelmişti. Yerde yatan Asa'nın yanında hapır hupur diye lezzetli sesler çıkararak ağaçtan düşen tatlı meyveleri yiyorlardı. Onlara yan gözle bakan Asa, *Bir daha doğarsam ağaç olmak istiyorum*, diye düşündü. Japon hurması ağacı, şeftali ağacı, elma ağacı, mandalina ağacı, incir, yenidünya ve kiraz ağacı. İki kolunda bir sürü tatlı meyve verirdi ve orman hayvanları onları yemeye gelirdi. *Ağaç olmak istiyorum. Lütfen ağaç olayım*, diye kendi kendine tekrar ederken bilinci giderek uzaklaştı ondan ve nihayetinde Asa'nın yaşamı sona erdi.

Gözünü tekrar açtığında, dileğinin kabul olduğunu anladı. Asa, artık bir ağaçtı.

Ağaca dönüşen Asa, şimdiki zamanın ne olduğunu, nerede olduğunu bilemedi. Etrafına bakınsa da görebildiği kendi gibi ağaçlardı sadece, hiçbir ipucu bulamadı.

Bir gün Asa'nın yanına biri sendeleyerek geldi ve yere devrildi. Çok yorulmuş olmalıydı, devrildiği gibi kaldı, bir süre hareket etmedi. "Çok açım," dedi. Nihayet kendini topladı ve topallayarak ağaçların arasından doğuya doğru yürüdü. Asa onun ardından bakarken, hiçbir şey yapamadığı için hem hayal kırıklığı duydu hem de üzüldü.

Tam da ağaç olmuştum oysaki...

Elma, şeftali ya da mandalina bunlardan biri olsaydı ne kadar mutlu olurdu.

Ne yazık ki Asa meyve verememişti. Çünkü Asa, ancak sedir ağacı olmuştu.

Sedir ağacına dönüşen Asa, bir gün kesildi. Etrafındaki sedir ağaçlarıyla birlikte bir kamyona kondu, esen rüzgâr altında gri renkli fabrikaya taşındı. Orada dev bir kesiciyle parçalara ayrıldı, ne oluyor deme fırsatı bulamadan daha küçük parçalara ayrıldı. Bir taşıma bandına kondu, kurutma odasına götürüldü, sonra tekrar bir taşıma bandına konup başka yere taşındı, oradan bir kez daha taşınacağını düşünürken nihayetinde ince, saydam bir torbaya kondu. Kesildikten sonra bir hafta bile geçmeden bir çift tek kullanımlık yemek çubuğuydu artık.

Yemek çubuğuna dönüşen Asa, birkaç kez kamyonet değiştirdi, sonra bir market kasasının altındaki rafta üç gün öylece bekledi. Dördüncü gün oradan alındı ve bir kutu hazır *ramen*, bir *makunouchi bento*,[1] bir kutu bira ve bir paket tofuyla birlikte plastik bir taşıma çantasına atılıp taşındı. Poşet içinde yaklaşık beş dakika sallandıktan sonra vardığı yer, duvarları sarmaşıkla dolu tek katlı bir evdi.

"Ben geldim."

O evde genç bir adamla bir iskelet yaşıyordu. Marketten Asa'yı alıp eve getiren, genç adamdı. İskelet ise, genç adamın yaşlı babasıydı.

"Baba. Haydi yemeğe."

İkisi, kirli mutfakta karşılıklı oturup yemek yedi[1] Genç adam kendi bardağına *mugicha*[2] koydu ve bi

1. Temeli 17. yüzyıla dayanan, günümüzde de çok rağbet gö Japon bento (hazır, paket yemek) türü. Genelde balık, turşu yumurta ve haşlanmış pirinçten oluşur, başka çeşitleri de '

2. Okunuşu "mugiça". Arpa çayı. (Ç.N.)

henüz günün erken saatleri olmasına rağmen birasını yudumlamaya başladı, ara ara çubuklarıyla azar azar soğuk tofudan yiyordu.

"Haydi, bunları da ye."

Oğlunun ısrarı üzerine hazır yemek kutusunun içinden bir sosis parçası aldı ve tofu tabağına aktardı.

"Yiyeceğinin hepsi bu mu?"

İştahsız görünüyordu. Sosisten bir ısırık alıp yemek çubuğunu bıraktı babası.

"Bu kadarcık mı?"

"Evet, yeter. Karnım tok."

Genç adam iç çekti, hazır yemek kutusunu kendi önüne çekti. "O zaman kalanı ben yiyeyim."

Genç adam yemek çubuğunu saran ince, uzun ambalaj kâğıdını yırttı. O anda temiz hava Asa'nın hücrelerine nüfuz etti. Asa, derin bir nefes aldı.

Genç adam, Asa'nın kollarını tutup dikey bir şekilde ikiye ayırdı. Çıt diye iyi bir ses çıktı. Bu bir sinyaldi. Yemek çubuğu olarak Asa, neyi nasıl yapması gerektiğini biliyordu. Derin bir nefes aldı, iki kolunu genişçe açarak sıcak pirinç kâsesinin içine daldırdı. Sonra bolca pirinç kavradı. Genç adam bu kadar çok pirinç toplanması karşısında, *vay be!* deyip ağzını açınca, Asa da onunla *vay be!* diye sevinç çığlığı attı.

Yemişti!

Dışarı çıktığında bu kez kızarmış tavuk parçasına uzandı, onu kaptı. Genç adam kızarmış tavuk parçasını da yedi.

Genç adamın karnı çok aç olmalıydı ki tavuk parçasını pek iyi çiğnemeden yuttu ve hemen yine ağzını açtı. Asa defalarca beyaz pirinç kâsesine daldı. Sadece mezelere odaklanırsa pirinç artacaktı, bu yüzden arada bir susamla pirinç yiyor, kızarmış tavuk parçasının ardından doğranmış lahana yemeyi de ihmal etmiyordu. En sonun-

da, noktalar halinde dağılmış pirinç tanelerini iki eliyle toplayıp adamın ağzına götürdüğünde Asa'nın gözlerinden yaşlar boşandı.

"Gerçekten de çok lezzetliydi," diyen genç adam mutfak masası başında iki elini birbirine kavuşturmuştu.

Babası ortalıkta görünmüyordu, demek ki bu sözleri ona söylememişti. Daha önce hiç kimse Asa'ya böyle teşekkür etmemişti.

Genç adam masanın üzerindeki market poşetini eline aldı. İçine, boşalmış hazır yemek kutusunu, babasının bıraktığı soğuk tofunun kutusunu, Asa'nın içinden çıktığı ambalaj kâğıdını attı. En sonunda da Asa'ya uzandı, onu kavradı. Asa kendini hazırladı, çöplerle birlikte torbaya atılacaktı – kendini torbaya bırakacak, yaygara yapmayacaktı... Çok minnettardı. Ama genç adam orada beklenmedik bir şey yaptı. Asa'yı, *mugicha* içtiği bardağa daldırdı. Sandalyesini masadan geriye iterek, onu dik bir şekilde mutfak lavabosuna götürdü. Bir de ne görsün, sabunlu bir süngerle her tarafı siliniyor, sonra akan suyla durulanıyor ve süzgeç tahtasının üzerindeki küçük sepete yerleştiriliyordu.

O gün akşam yemeğinde, bu kez *ramen* eriştesi topluyordu Asa.

Genç adam, Asa'nın tuttuğu bir tutam erişteyi höpürdeterek hızlıca yuttu. "Acele etme," dedi Asa. Sonra bir kez daha yıkandı ve bulaşık sepetine kondu.

Bu kez son, bu kez gerçekten son diye kendine defalarca söyledi Asa. Ama genç adam, her seferinde sadık bir şekilde Asa'yı yıkadı, kuruttu ve birkaç saat sonra tekrar eline aldı.

Asa'nın uzattığı şeyleri yerken, genç adam tarif edilemeyecek bir mutlulukla doluyor, yüzünde hoşnut bir ifade oluşuyordu. Asa adamın ağzının içine omzuna ya da beline kadar giriyordu. Dudaklarının arasından geri

kaydığı an o kadar heyecan vericiydi ki, sırtındaki tüyler diken diken oluyordu. Genç adam ender olarak babasına da yemek yediriyordu. Arada sırada genç adamın babasıyla da ilgilenirdi. Arka dişleri olmayan baba için avuç içi kadar pirinç kavrıyordu sadece. Büyük şeyleri öncelikle tabağın üzerinde yenebilecek büyüklükte parçalara böldükten sonra ağzına götürüyordu. Genç adamın dumundaysa her seferinde omuzlarına kadar ıslanıyordu, ama babanın muhtemelen tükürük eksikliğinden dolayı sadece parmak uçları hafifçe nemleniyordu.

Son zamanlarda babasına yemek yedirmiyor artık diye düşündü ve çok geçmeden yaşlı adamın öldüğünü anladı. Uzun zamandır hastaymış meğer.

Genç adam çok üzgündü.

"Yemelisin!" dedi Asa ona, "Asıl böylesi zamanda yemelisin."

Yedi günlük yas döneminin ardından genç adam ilk kez markete gitti. O akşam Asa'nın uzattığı kızarmış tavuk pirzolasını ısırdı ve hoşnut bir şekilde başını salladı.

"Lezzetli mi?"

Babanın ölümünün üzerinden üç ay geçtiğinde genç adam eski iştahına kavuşmuştu. Her sabah evdeki küçük sunağında babasının Budist adının yazılı olduğu tabletin karşısında ellerini birleştirip babasının ruhu için dua ettikten sonra bir kâse pirinçle yumurtadan oluşan sağlıklı kahvaltısını yaparken Asa'yı kullanırdı.

Bir gün genç adam birden evi toparlamaya başladı. Babası hayattayken bir kez bile temizlik yaptığı görülmemişti oysaki. Masa ve camları nemli bir havluyla sildi, süpürgeyle koridorda biriken tozları faraşa topladı, çarşaflara kadar yıkadı. Asa endişelenmeye başladı. Ne olmuş olabilirdi ki?

Ertesi gün her şey anlaşıldı: Genç adam kendine bir kız arkadaş bulmuştu.

Uzun, kahverengi saçları olan ince bir kadındı. Asa, bulaşık sepetinden genç adamla kız arkadaşının konuşmalarını heyecanla dinledi. İkisi, bir mağazada tanışmıştı, kadın oranın çalışanı ve adam da müşterisiydi. Kadının bedenini zorlayan bir işi vardı ve genç adam onu, işini bırakmaya ikna etmeye çalışıyordu: "Senin yerine ben çalışırım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, sana söz. Ben çalışıp seni, Miyuki'ciğimi mutlu edeceğim."

"Nasıl yani?"

"Evlenelim."

Taşınmaya karar verdiler. Adam kız arkadaşının dairesine yerleşecekti. Kadın taşınma işlerine yardım etmek için birkaç gün genç adamın evine gelip gitti.

"Evet, haydi toparlayalım!"

Kahverengi saçlarını arkada toplamış, kollarını sıvamıştı. Sonra eline geçeni büyük bir naylon poşetin içine atmaya başladı.

"Bu kadar ıvır zıvırı nasıl da biriktirmişsin!"

Genç adamın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Kadın ortalığı temizlerken genç adamın yüzünde ona dur demek ister gibi bir ifade vardı ama kadından çekindiği için ağzından bir şey çıkmadı.

Günlerden bir gün, kadın, bulaşık sepetine gizlenmiş Asa'yı kaldırıp çöp poşetine attı.

"Dur bir dakika?"

"Ne?"

"Az önce ne koydun oraya?"

"Ne mi?"

"Az önce o poşete koyduğun şey neydi?"

"Bu mu?"

Kadın sivri tırnaklarıyla Asa'nın bedeninin yarısını kavradı.

"Onu geri bırak."
"Ne?" dedi kadın kaşlarını kaldırdı. "Bunu mu?"
"Hı hı, onu bırak," dedi genç adam.
"Neden? Bunu mu?" dedi kadın bir kez daha.
"Onu atamıyorum bir türlü. Orada kalsın."
"Burada kalıp da ne olacak? Kullanıyor musun ki?"
"Evet!"

"Ah sen! Daha önce de söylemek istemiştim, ahşap yemek çubuklarını yıkayıp yeniden kullanmamalısın. Ne o fakir gibi!"

"Öyle miyim? Kullanılabilen bir şeyi tekrar kullanmak iyidir bence. Dahası Miyuki'ciğim, o senin için sadece yemek çubuğu olabilir ama benim için özel."

"Özel mi? Nesi özelmiş?"
"Nesi mi? Bunu açıklayamıyorum ama..."
"Atıyorum o zaman."
"Hayır, yapma!"
"Bak, attım bile."
"Seni aptal!"
"Ah, canımı yakıyorsun."
"Geri ver."
"Ah canım yanıyor."

Genç adam kadının elinden çöp poşetini aldı.

Kadın ağlayarak odadan hızlıca çıktı, bir daha gelmedi.

Genç adam eski yaşamına döndü. Asa ona her gün yemek yedirdi.

Kadına, onun yerine çalışacağını söylemişti genç adam ama o gidince, çalışma gereği de kalmamıştı. Uykusu gelince uyuyor, uyanmak istediğinde kalkıyor, televizyon izliyor, markete alışverişe gidiyor, sonra yine uyuyordu; özgür bir yaşam sürüyordu.

Umarım hep böyle devam eder, diye diledi Asa onun yemekle büyüyen göbeğine bakıp. Dileği kabul olmuştu

galiba, o sakin ve güvenli günler gerçekten de uzun sürdü.

• • •

Kız arkadaşıyla ayrıldıktan sonra uzun bir süre misafir kabul etmeyen genç adamın evine bir gün, birdenbire, büyük makineler taşıyan bir grup insan geldi. Asa içlerinden birini daha önce görmüştü. Televizyona sıkça çıkan genç bir komedyendi. O genç komedyen, genç adama "Babacık" diye seslendi.

"Babacık, önce gerekli olan şeylerle gereksizleri ayıralım."

"Babacık, günlüğünü okumaya kalkarsan başından hiç kalkamazsın."

"Babacık, bize biraz yardım et! Aa, Peko-chan bebeği[1], bunu nereden bulup aldın?"

"Babacık, nereye kayboldun? Nihayet *tatami* zemin göründü! Kamera ekibi, çekim yapabilir misiniz?"

Komedyen, genç adamın eski kız arkadaşı gibi, oradaki şeyleri birer birer toplayıp çöp torbasına attı. Genç adam her seferinde çöp torbasını alıp içindekileri kontrol etti, önemli bulduklarını çıkardı.

Genç adamın, "Ona dokunma, onu daha kullanıyorum, o odaya girme," gibi şeyler söylemesiyle iş yavaş ilerliyordu. Giderek sinirlenen komedyen genç adama bağırdı.

"Babacık, deminden beri onu atamam bunu atamam diyorsun! Bu yüzden senin yerine ben atıyorum!"

Komedyen, genç adamın elinden çöp poşetini hışımla kaptı, tuhaf kokular gelen mutfağa girdi.

Dur diye sırtına yapışan genç adama, "Kes sesini," deyip onu kenara itti. Önce lavabodaki tencere ve tabak-

1. Fujiya adlı şekerleme ve tatlı üreticisinin başta 1950 yılında çıkardığı "Milky" şekerlemesi için kullandığı maskotken daha sonraları tüm şirketin sembolü haline geldi. (Ç.N.)

ları plastik poşete koydu, ardından da bulaşık sepetinde duran yemek çubuğu demetini kaptı. O demet içinde Asa da vardı.

"Ah, hayır."

Genç adam adeta uçarak geldi ve komedyenin kolunu ısırdı.

"Hey! Çekil. Ne yapıyorsun sen? Çekil!"

"Geri ver."

"Bırak beni."

"Geri ver."

"Dur, dur dedim sana. Bırak beni."

Komedyen genç adamı itti. Genç adam başını buzdolabının kapısına vurdu, yere yığıldı.

Ambulans! Ambulans! Kısa süre sonra siren sesi duyuldu, genç adam hastaneye kaldırıldı.

Artık insanlardan arınmış olan evin içinde (ekip toplanıp gittiğinden beri) çok uğultu vardı.

"Endişe verici bir durum."

"İyi mi acaba?"

"Ne çok ses çıktı ama."

"Başını vurdu galiba."

"Umarım iyidir."

"O komedyen televizyonda olduğundan çok farklı biri çıktı."

Bunlar Asa'nın arkadaşlarının sesleriydi. Genç adamın evinde, yemek çubuğuna dönüşen Asa'nın haricinde, yastığa dönüşmüş Mana, kapı tokmağına dönüşmüş Sho, yorgana dönüşmüş Yuta, battaniyeye dönüşmüş Kaori, taşa dönüşmüş Michiru, askıya dönüşmüş Noriko, Peko-chan bebeğine dönüşmüş Yoshio, sırt çantasına dönüşmüş Tomoe ve kaktüse dönüşmüş Soichiro vardı. Her biri de, özellikle çocukluk dönemlerinde Asa'nın hissettiklerini deneyimleyen, sonra da deneyimlemeye devam

edip ölen insanlardı.

Genç adam onlara gerçekten değer vermişti.

İyi olsun, lütfen... diye Asa tüm gece dua etti.

Ertesi sabah genç adam başında sargıyla eve döndü. Çok kan kaybettiğinden endişe etmişlerdi ama başının arkasına birkaç dikiş atılmasıyla geçmişti. Televizyon çekimi doğal olarak iptal edilmiş, genç adamla Asa ve arkadaşları sakin ve mutlu yaşamlarına dönmüşlerdi.

"Haydi ye," diye Asa'nın uzattığı yemeği genç adamın iştahla yediği günler.

"Isındın mı?" diye yorgan olmuş Yuta'nın genç adamın omzuna sarıldığı günler.

"Rahat mısın?" diye battaniyeye dönüşmüş Kaori'nin genç adamı kucakladığı günler. Kapı tokmağına dönüşmüş Sho'nun genç adamla tokalaştığı günler.

Askıya dönüşmüş Noriko'nun genç adamın giysilerini giydiği günler.

Sırt çantasına dönüşmüş Tomoe'nin genç adamın sırtına bindiği günler.

Peko-chan bebeğine dönüşmüş Yoshio'yu genç adamın, "Cici çocuk, cici çocuk," diye sevdiği günler.

Bu günlerin hiç bitmeyeceğini düşünmüştü Asa.

Çekim ekibiyle yaşanan olayın ardından kısa bir süre sonra, genç adamın kapısı bir kez daha çalındı. Gelenler, belediye görevlileriydi. Genç adam başta onları sakin bir şekilde dinliyordu, ama üçüncü ziyarette Asa ve arkadaşlarının tehlikede olduğunu anlayınca birden öfkelendi, görevlileri zorla evden çıkardı. Ondan sonra belediye görevlisi, yanına başkalarını da alıp geldi. Genç adam onların üzerine hortumla su fışkırttı, onlara bağırıp tehditler savurdu; Asa ve arkadaşlarını korumak için elinden geldiğince onlarla mücadele ediyordu.

Sonunda genç adama bir tebligat geldi. Evini temizlemediği takdirde evi tahliye etmesi gerekecekti.

Tahliye. Asa, hiçbir şey anlamayan Yuta'ya durumu açıkladı. Asa'nın arkadaşları, yetkililerin yaptıklarına hem kızmış hem de üzülmüşlerdi. Kaori, genç adamdan ayrılmaktansa ölürüm daha iyi diye bağırdı. Hepsi aynı kanıdaydı.

O gece yarısı Asa ve arkadaşları, genç adamın uyuduğu odanın köşesinde duran ve okuma lambasına dönüşmüş Chika'yı kısık sesle cesaretlendirdiler.

"Ha gayret!"

"Bir nefes daha."

"Biraz ara verelim."

"Bir sonrakinde tamamlayalım."

Chika'nın başının üzerinde, ciltsiz bir kitaba dönüşmüş Akira, sayfaları açık bir şekilde duruyordu. Chika, etrafındakilerin tezahüratına cevap verircesine bir kez daha derin bir nefes aldı, olabildiğince ısındı ve kıpkırmızı bir suratla itti, itti. Haydi! Başındaki ince cam çatlayıp kırıldı, içinden çıkan kıvılcım bir sayfayı tutuşturdu. Alevler ânında Akira'nın tüm bedenini sardı ve göz açıp kapayıncaya kadar büyüdü. Yoshio'yu eritip, Tomoe ve Soichiro'yu saran turuncu alevler perdenin, çekmecenin ve sürgülü kâğıt kapının üzerinden odaya yayıldı. Yatak odasının penceresi kırıldı, çatırtılar arasında tavan çöktü. Yuta' nın kollarında horlayan genç adam çoktan bir ateş sütununun gölgesinde kaybolmuştu. Rüzgâr esti, kıvılcımlar mutfaktaki bulaşık sepetinin içine düştü. Asa'nın bir zamanlar çok temiz olan avuç içleri, şimdi tırnak diplerine kadar küfle kaplıydı. Kararan ellerini havaya kaldıran Asa, kendisini bir ateş sütununun sarmasına izin verdi.

Hedefe Dönüşen Nami

Nami'nin gittiği kreş sivri, kırmızı çatısıyla hemen göze çarpıyordu. Geniş bahçesinde zürafa şeklinde kaydırak, timsah biçiminde tahterevalli, dönen bir daire üzerinde büyük oyuncaklar, birçok ağaç (testere dişli meşe, kiraz ağacı, mersin ağacı), bunların dışında da bir tavşan kulübesi, keçi kulübesi ve tavuk kümesi vardı.

Beş yaşındaki Nami bu bahçede arkadaşlarıyla meşe palamudu toplama oyunu oynuyordu. Nami'nin sınıf öğretmeni olan genç kadın, çocukların sevgili Maki Öğretmeni, onlarla birlikte oyun alanındaydı ve her çocuk gelip ona bir meşe palamudu gösterdiğinde, onlara, "Oo, harika," deyip gülümser ve başlarını okşardı. Nami birkaç tane meşe palamudu toplamıştı ki bahçenin ortasında oğlan çocukları arasında bir kavga çıktı. Maki Öğretmen hemen araya girip ayırmaya çalışsa da kavga bir türlü yatışmadı. İki oğlan çocuğu birbirine küfrediyor, birbirlerinin üzerine meşe palamudu fırlatıyorlardı. Dışarıdaki gürültü dikkatlerini çeken keçiler de kulübeden başlarını çıkarmışlardı. Tam o sırada, fırlatılan meşe palamutlardan bir tanesi, bir keçinin başına isabet etti. Keçi, *mee* diye kısacık bağırdıktan sonra kulübesine girdi. "Bakın şu yaptığınıza!" diye bağırdı ender sinirlenen Maki Öğretmen.

"Bir şey mi oldu?"

Bunun üzerine müdür oyun alanına çıktı. (Orta yaşlı bir adam sandaletleriyle aniden ortaya çıkmıştı. Maki ona müdür diye hitap edince Nami de öyle olmalı diye düşündü.) Orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, Maki Öğretmen'in anlattıklarını dinliyordu. Sonra çocuklara döndü ve bağırdı:

"Oynamayı bırakın! Sıraya geçin!"

Kreşteki çocukların hepsi, timsah biçimindeki tahterevallinin önüne dizildi.

Müdür, çocukların topladıkları tüm meşe palamutlarını, sırayla onlardan aldı. Sadece avuçlarının içindekileri değil, ceplerindekileri de çıkarmalarını söyledi. Topladıklarını, kum havuzunda oynamak için kullanılan kırmızı kovanın içine koydu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu kreş müdürü. Sonra, kovanın içinden birini çıkardı, az önce kavga eden iki oğlan çocuğundan bir tanesine fırlattı.

"Ah, acıdı!" dedi üzerine isabet eden çocuk. Kreş müdürü bir tane daha aldı, bu kez diğer çocuğa fırlattı.

"Ah, canım yandı."

İki çocuk sesli bir şekilde ağlamaya başladı.

"Milk'in ne hissettiğini anladınız mı şimdi?" dedi kreş müdürü. Milk, keçinin adıydı.

"Hepiniz anladınız mı?"

Çocukların hepsi başlarını evet anlamında salladı. Nami de başını salladı.

"Hayır, anlamadınız!" dedi başını bir sağa bir sola, hafifçe sallayan kreş müdürü. "Hiçbir şey anlamadınız. Milk'in ne kadar korktuğunu, canının ne kadar yandığını hiç anlamadınız. Bence acının ne olduğunu ancak onu kendimiz hissettiğimizde anlarız!"

Bunu dedikten sonra bir meşe palamudu aldı eline.

"Bu Milk'in hissettiği türden bir acı. İşte, sana göstereyim!" deyip bu kez bir başka çocuğu hedefledi. Meşe

palamudu yüzüne isabet eden çocuk, ağlamaya başladı.

"Anladın mı?" diyen kreş müdürü, bir kez daha elini kovaya soktu.

Ondan sonrası bir iş akışı gibi ilerledi.

Kreş müdürü, anladın mı, anladın mı, diyerek yan yana tek sıra olmuş çocuklara doğru ardı ardına meşe palamudu fırlattı. İsabet alan çocuklar sırayla ağlamaya başladı. Ağlamaya başlayan çocuklar, Maki Öğretmen'den yardım isteyerek onun yanına koşuyorlardı. Maki Öğretmen, ağlayan çocukların gözyaşlarını mendille, nazikçe siliyor, geçti geçti deyip başlarını okşadıktan sonra onları binanın içine gönderiyordu. "Geçti artık, haydi sınıfa gidip orada usluca otur." Sonra çocuklar, birer birer bahçeden ayrıldı.

Nami, sonuna dek bahçede kaldı. Kreş müdürünün fırlattığı meşe palamudu bir türlü ona isabet etmemişti.

Gittikçe sinirlenen kreş müdürü "Hey, kımıldama!" dedi korkutucu bir yüz ifadesiyle.

"Dur, kaçma!"

Çok korkan Nami, olduğu yerde duramadı, koşmaya başladı.

"Hey, bekle!

Bir anda Nami'yle kreş müdürü bahçede koşmaya başladılar. Müdür elinde meşe palamudunun olduğu kova, Nami'nin peşini bırakmıyordu.

"Dur! Kahretsin!"

Onlarca meşe palamudunu Nami'ye doğru fırlattı. Palamutların hepsi Nami'nin başının üzerinden, bedeninin yanından geçti, hayvanların kulübesine, duvara ya da oyuncaklara çarptı. Kreş müdürü artık "dur" demiyordu. Yere düşen meşe palamutlarını toplayıp bir şey demeden Nami'ye fırlatmaya devam ediyordu.

Ne zaman biteceği bilinmeyen meşe palamudu saldırısından kaçarken bir anda birinin ona takma adıyla

seslendiğini duydu Nami. "Nana'cık" diyen ses yukarıdan geliyordu.

Başını kaldırıp bakınca az önce sınıfa dönenlerin, ikinci katın penceresinden sarkmış, ona el salladığını gördü.

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, haydi!"

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, daha hızlı."

Adı 七未 diye yazılıp *Nami* diye okunuyordu ama çocukluğundan beri ona Nana'cık[1] lakabıyla sesleniliyordu.

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, haydi!"

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, daha hızlı."

O sırada herkesin elinde küçük bir şey tuttuğu Nami'nin gözünden kaçmadı. O küçük şeyin ne olduğunu ilk bakışta hemen anladı. Krakerdi. Hayvan şekilli kraker.

Hepsi bir eliyle kraker tutuyordu. Kraker tutmayan diğer ellerindeyse Maki Öğretmen'in içine süt koyduğu bardak vardı.

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, haydi!"

Beslenme saati ne çabuk gelmiş diye düşündü Nami.

Hepsi hayvan şekilli krakerlerini yerken soğuk süt içiyor, bahçedeki Nami'ye tezahürat yapıyorlardı. Haydi Nana'cık, haydi!

Okuldaki çalışanlardan biri haber vermiş olmalı, kreşin bahçesine iki polis geldi ve kreş müdürünü tuttu-

1. Nami / 七未 sözcüğünün ilk ideogramı tek başına "nana" diye okunduğundan çocuklar Nami'ye Nana diye sesleniyor olmalı. (Ç.N.)

lar. Küçük Nami, bir yetişkine kelepçe takılmasına yakından şahit oldu. Yaralandın mı, bir yerin acıyor mu diye sordu polisler. Nami başını salladı, "Hayır," dedi. Diğer öğrencilerden farklı olarak Nami yaralanmamıştı. Kreş müdürünün fırlattığı palamutların tek bir tanesini bile Nami'ye isabet etmemişti çünkü.

"Meşe Palamudu Vakası" adı verilen bu olayla mahalle bir süre endişeyle çalkalandı. Ama ne kadar şiddetli bir şey olsa da altı ay içinde insanların hafızasından giderek silindi, ertesi yıl baharda ne veliler ne de çocuklar bu olaydan söz ediyordu. Nami, yaşadıklarını yüreğinin derinliklerine gömdü, kreş bitti ve nisan ayında[1] ilkokula başladı.

* * *

Kreş, evin hemen yanındaydı ama ilkokula yürüyerek kırk dakika sürüyordu. Nami'nin ailesinin manavı vardı, anne ve babası sabahları hep çok meşgul oluyordu, bu yüzden Nami kahvaltısını hep kendi hazırlıyordu.

Nami birinci sınıftayken, başka bir olay yaşandı.

Günlerden cumartesiydi. Dersleri öğleden önce bitmişti. Nami kırk dakika yürüyüp evine dönmüş, sabah yarım bıraktığı kızarmış ekmeğini yedikten sonra bir kez daha kırk dakika yürüyüp okula geri gelmişti. Okul bahçesindeki barfiks demirinde antrenman yapacaktı. İlkokulun bahçesini pazar ve tatil günleri dışında isteyen her öğrenci serbestçe kullanabiliyordu. O gün Nami oraya vardığında birçok çocuk çoktan okul bahçesinde oynamaya başlamıştı. Nami'yle yaklaşık aynı boyda, küçük çocuklardı. Salıncak ve tırmanma oyuncağının başı kala-

1. Japonya'da eğitim öğretim yılı nisanda başlar. (Ç.N.)

balıktı ama barfiks demirinin başında tek bir kişi bile yoktu. Nami hızlıca antrenmanına başladı. Yarım saat sonra dinlenmek için yükseltilmiş çiçek tarhlarının kenarına oturmuştu ki çın çın çın çın diye ısrarlı bir zil sesi duydu. Bakınca, bisikletli bir grubun okul kapısından girip kendi tarafına doğru geldiklerini gördü. "Çekilin! Sizi cüceler!" diyerek salıncak ve tırmanma oyuncağında oynayan çocuklara bağırdılar. "Burayı artık biz kullanacağız!"

Boylarına ve seslerine bakılırsa altıncı sınıf öğrencisi olmalıydılar. Bisikletle okul bahçesine girmeleri de oyuncakları işgal etmeleri de yasaktı aslında. Okul zamanı olsa öğretmen durumu fark eder etmez öğretmenler odasından fırlayıp gelirdi, ama o gün kimse gelmedi.

"Çekilin diyorum size! Anlamıyor musunuz?"

Bahçedekilerin hep birlikle çıkışa doğru koştuklarını gören Nami, şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Tam ayağa kalkıp gelenlerin önünden koşup geçmişti ki, "Hey, sen, dur!" dendiğini duydu.

Durdu ve arkasına baktı. Altıncı sınıf öğrencilerinden birinin ona bir şey fırlattığını gördü.

Beyzbol topu büyüklüğünde, turuncu renkte küre biçiminde bir objeydi bu. Nami'nin başının üzerinden uçup geçti, arka çaprazında bulunan bir çocuğun başına çarparak büyük bir gürültüyle parçalandı.

Çocuğun saçı ve yüzü bir anda sırılsıklam oldu. Altıncı sınıftaki çocuğun fırlattığı şey, su balonuydu.

"Hey, hey! Tam isabet!"

Devamında ikinci, üçüncü su balonu da fırlatıldı. İkinci mavi su balonu Nami'nin sol yanındaki oğlan çocuğunun omzuna çarpıp patladı, üçüncü pembe su balonuysa Nami'nin hemen sağındaki kız çocuğunun sırtına isabet edip patladı. Okul bahçesinin pek çok yerinde su balonlarının çarpma sesiyle çocukların çığlıkları yükseldi. Çeşmenin başında ardı ardına yeni su balonları yaptı-

lar. "Ah, ne soğuk! Çok acıdı!" Gelip onları kurtaracak bir yetişkin yok muydu? Giriş katındaki öğretmenler odasının pencerelerinde hiçbir öğretmenin izine de rastlanmıyordu. Sırılsıklam olan çocuklar ağlayarak bahçe kapısından çıkıp evlerine koştular. Nami de kendi evine doğru koştu. Bisikletli grup da onun peşinden gitti. Kısa sürede ona yetişip üzerine su balonu fırlattılar.

Bir tanesi Nami'nin önündeki direğe isabet edip patladı. Bir çocuğun iki eliyle aynı anda attığı su balonlarından biri Nami'nin ayağının önüne düşüp patladı, bir diğeriyse duvara asılı seçim posterine isabet edip patladı.

"Kahretsin! Yine tutturamadım!" diye sinirle bağırdı ikisini aynı anda fırlatan çocuk.

"O halde, isabet edene kadar atacağım!"

Tam da dediği gibi, saldırısı devam etti. Ne zaman biteceğini Nami de kestiremedi. Çocuğun, "Kahretsin, stoğumuz bitti!" diye bağırmaya başladığı sırada, Nami önündeki taş duvarı tırmanıp sahibini tanımadığı bir evin bahçesine girdi. Aslında kendi evine gitmeyi hedeflemişti ama artık nerede olduğunu bilmiyordu. Korku ve yorgunluktan ayakları istediği gibi hareket etmiyordu, birkaç kez tökezledi. "Nana'cık" diye adının seslenildiğini duyduğunda bilmediği bir yerleşim alanından geçmekteydi.

"Nana'cık."

Sesin geldiği yöne bakınca ikinci kattan ona bakan bir yüz gördü.

"Aa!" diye şaşırdı Nami. "İyi de kim bu?"

O kişinin adını hatırlayamadı. Az önce okul bahçesinden kaçan çocuklardan biriydi. Üzerine defalarca su balonu isabet etmiş, saçı ve yüzü sırılsıklam olmuştu ama şimdi iyi ve kuru görünüyordu.

"Nana'cık."

"Efendim?" diye cevap verdi Nami.

"Nana'cık, ha gayret."

"Ne?"

O sırada Nami'nin arkasındaki evin ikinci katındaki pencere açıldı.

Hemen devamında onun yanındaki evin ikinci katındaki pencere de açıldı.

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, haydi!"

"Nana'cık, haydi!"

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, daha hızlı."

"Hızlı, daha hızlı."

Nami bir kez daha koşmaya başladı.

Sağa dönünce sağdaki evin penceresi açıldı, düz devam edince önünde görünen evlerin pencereleri açıldı. Yakındaki köşeyi dönünce oradaki evin pencereleri açıldı, uzağa bakınca uzaktaki evlerin pencereleri açıldı. Pencereden başlarını çıkarıp Nami'ye seslenenler, az önce bahçeden kaçan çocuklardı.

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, haydi!"

"Haydi, haydi!"

"Nana'cık, daha hızlı."

"Hızlı, daha hızlı."

Nami koşabildiği kadar hızlı koştu. Köpek kulübesine saklandı ve kendini korumak için vücudunu çitlerin derinliklerine itti. Bisikletlerin zil seslerinin geçip gitmesini beklerken kendini ölü gibi hissetti.

Nihayet evine vardığında hava kararmak üzereydi. Evdekiler, onu görünce bir şey demediler. Kıyafetleri ve saçı ıslanmış olsa sorarlardı belki. Ama Nami'nin saçları parlak, kıyafetleri de temizdi. Meşe Palamudu Vakası zamanındakiyle aynıydı. Nami'ye fırlatılan su balonlarının hiçbiri ona isabet etmemişti. Nami bu olaya, "Su Balonu Vakası" adını taktı.

* * *

Ondan sonra da benzer olaylar geldi Nami'nin başına. "Yakar Top Vakası" ve "Boş Teneke Olayı".

Yakar Top Vakası olduğunda, Nami, ilkokul üçüncü sınıf öğrencisiydi. Birbirlerine topla vurdukları bu oyundan haberi yoktu. Üzerine top isabet eden öğrenci "Öldüm!" diye bağırıp oyun alanının dışına çıkıyordu. Ondan sonra diğer takımın oyuncusuna top isabet edince, bu sefer, "Can kazandım!" diyerek oyuna dönüyordu. Sahada tek bir kişi kalınca alkışlarla şöyle deniyordu: "Sona kalan kişi, son bir kişi." Son bir kişi ya da sona kalan kişi oyunun kazananıydı.

Sona kalan kişi hep Nami'ydi. Diğer çocukların attığı top Nami'nin başının üzerinden, bedeninin yanından geçiyordu. Bir kez "ölen" oyuncu sonra "can kazansa" da hemen vurulup tekrar oyun alanının dışına çıkıyordu. Her gün oyun alanında kalan kişi, Nami'ydi. Çocuklar ders zili çalana dek etrafta koşuşturup toplardan kaçtılar.

Söz konusu saldırı, yaz tatilinin başlamasından kısa süre önce, bir öğleden sonra meydana gelmişti. O gün her nedense, teneffüs zili çalmadı. Beşinci ders başlayalı beş dakika olmuştu ki nöbetçi öğretmen bahçeye gelip öğrencilere seslendi.

"Öğle tatili bitti!"

Belki de kocaman adımlar attığından, öğretmenin eteklerinin kenarları kabarmıştı.

"Haydi, haydi, haydi, hızlıca sınıflarınıza dönün! Ders başladı bile."

Öğretmen okul bahçesinde çocukların peşinde onlara seslenerek dolaştı. En son, dersine gireceği sınıfın öğrencilerine seslendi.

"Hey, sizler! Ne zamana kadar oynamaya devam edeceksiniz? Beşinci dersiniz elişi."

"Ama zil çalmadı ki," diye öğrencilerden gelen itiraza karşı, "Zil bozuldu. Tamir için zaman gerekiyor. Bu-

gün saate bakarak hareket edelim," dedikten sonra gözlerini bir noktaya dikip durdu.

Öğretmenin baktığı yerde, oyun alanında tek başına Nami duruyordu.

"Bu da ne demek?"

Öğretmen çocuklara döndü ve her birinin yüzüne tek tek baktı. "Hepiniz bir olup tek bir kişiye mi saldırıyorsunuz?"

"Hayır! Oyun oynuyoruz! Yakar top oynuyoruz!" diye çocuklar hep bir ağızdan karşı çıktı ama öğretmen onlara kulak vermedi.

"Oyun da olsa tek taraflı top fırlatmak doğru bir şey mi? Bu, zayıf birine eziyet etmekle aynı şey olmaz mı? Takım oyunlarında güç dengesi olmazsa, eğlenceli olmaz ki. Topluca bir kişiye saldırmanın nesi eğlenceli?"

Nami'nin adını hatırlayamadığı bu öğretmen, olaylara her zaman aşırı tepki verir, hiçbir zaman kimseyi dinlemezdi. Nami öfkeyle ofladı. "İyi o zaman, ben de şimdi bu takıma katılıyorum," dedikten sonra Nami'nin olduğu oyun sahasına girdi.

"Öğretmenin yanında, artık endişe etme," deyip Nami'nin omzuna pat diye vurdu.

"Siz hepiniz, oradaki alana girin."

Nami dışındaki tüm çocuklar, denilene uydu.

"Şimdi denge kuruldu işte. Size bir sır vereyim: Ben eskiden hentbol oyuncusuydum. Böyle göründüğüme bakmayın, kollarım hemen atmayı hatırlayacak. Haydi! Her taraftan atın bakalım!"

İki kolunu açıp tuhaf bir poz veren öğretmene şaşkın bir yüz ifadesiyle bakan çocuklar, eğlenceli olacağını düşünüp art arda oyun alanına girdiler. Herkes girince, öğretmene karşı çocukların maçı başladı.

Önceden hentbol oyuncusu olduğu doğru çıkmıştı. Öğretmen, ne kadar yukarıdan atılsa da topu tutuyor,

geri fırlatıyordu. Top, gözle görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde, ardı sıra çocukların göğsünü, ayaklarını buluyordu. Oyun başladıktan hemen sonra topun isabet ettiği, hızlı bir şekilde oyun dışı kalan çocuklar, saha dışında yakındılar. "Çok sıkıcı! Öğretmenim, ders ne oldu? Beşinci ders, elişi değil miydi?"

Atılan topu yakalayan öğretmen, "Tamam, vurduğum her çocuk oyundan çıkar ve sınıfa geri döner!" deyip topu fırlattı. "Yaşasın, bireysel çalışma!" diye sevinen çocuklar birer, ikişer giderken, bir anda karşı takımda kimse kalmadı. Kimsenin kalmadığı oyun alanına bakan öğretmen, "Ne sıkıcı," diye mırıldandı. Sonra usulca arkasına döndü. Döndüğü yerde Nami vardı. Maç sırasında sürekli öğretmenin arkasına saklanmış, karşı tarafın saldırısından korunmuştu.

Öğretmen Nami'ye bakıp güldü. Elindeki topu Nami'ye doğru tutup pozisyon aldı. "Son bir kişi," dedi.

Aynı takımda değiller miydi? Nami irkildi, istemsizce kaçmaya başladı. Oyun alanı çizgisini aştı, sahayı çaprazlamasına koştu.

"Kaçma!"

Öğretmen elinde topla onu kovalamaya başladı. Artık iş, yakar top oyunundan çıkmıştı.

"Kaçma dedim sana!"

Öğretmenin fırlattığı hızlı top Nami'nin belinin yanından geçti ve spor salonuna doğru yuvarlandı. Öğretmen, yuvarlanan topun peşinden koştu, onu yerden alıp bir kez daha Nami'ye fırlattı.

"Bekle! Dur dedim sana!"

Nami kaçtı. Yarı yolda düşse de kalkıp koşmaya devam etti.

Nefes nefese koşarken, başının üzerinde havada sallanan bazı nesneleri fark etti Nami. Bir süredir oradaydılar. Ne olabilirlerdi ki? Nami gözlerini yukarı doğru çe-

virdi. Origami? Bu da neyin nesi? Nami başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı.

"Hay" "di" "," "Hay" "di" diye yazılı kâğıtları gördü.

İkinci kattaki sınıfın penceresine yapıştırılmıştı.

Öğretmenin elişi dersinde kullanmak üzere hazırladığı resim kâğıtlarına resim malzemeleri kullanılarak yazılmıştı. Harflerin rengi de büyüklüğü de parça parçaydı. Mavi, pembe, sarı, kırmızı, yeşil ve mor. Rengârenk.

Kâğıtlar bir anda ters çevrildi. Harfler sırayla değişti:

"Na" "Na" "Cık" "Hay" "di".

"Hay" "di" "," "Hay" "di" "," "Na" "Na" "Cık" "Hay" "di" "Na" "Na" "Cık" "Hız" "lı" "Hız" "lı" "," "Da" "ha" "hız" "lı".

Nami, o sırada verilen mesajın anlamını henüz tam anlayamamıştı.

Derken, Nami'nin peşinde koşan öğretmenin ayağı takılıp yere düştü, müdür yardımcısının kullandığı arabayla hastaneye kaldırıldı. Birkaç kemiği kırılmıştı. İşten ayrılıp ayrılmadığını kimse bilmiyordu ama o günden sonra bir daha onu olay yerinde gören olmadı.

Bu arada öğretmenin attığı toplardan biri bile Nami'ye isabet etmemişti. İşte bu "Yakar Top Vakası" idi.

O günden sonra Nami'nin gittiği okulda yakar top oyunu yasaklandı. Bir anda eğlenceden mahrum kalan çocuklar, özellikle de üst sınıf öğrencileri, öfkelerini Nami'ye yönelttiler. "Senin yüzünden yakar top oynayamaz olduk," diyerek her gün Nami'nin kıyafetinin içine ölü böcek ve köpek dışkısı koydular. Bunun üzerine Nami'nin okulu astığı günlerin sayısı gittikçe arttı.

* * *

Nami okulu asacağı günlerde evden gizlice çıkar ve yöre halkı tarafından dağ adı verilen bir tepede vakit ge-

çirirdi. Şehir mezarlığına bakan bu tepeye, küçüklüğünden beri Obon Festivali zamanında mezar ziyaretine gelen anne ve babasıyla uğrarlardı. Ağaçtan yapılmış bir bank vardı, onun üzerine üçü oturup *onigiri* yerlerdi.

Okulu astığı zamanlarda tek başına buraya gelen Nami, *onigiri* yemek yerine top şeker yalayarak, evden getirdiği mangayı okuyarak zaman geçiriyordu.

Nami burada Nunotaro'yla tanıştı.

Şehirde onu tanımayan yoktu. Nami de ondan haberdardı. Nunotaro, geçimini sağlamak için teneke kutu toplayan yaşlı bir adamdı. Herkes onu sırtında kendi boyu kadar büyük, kalın bir çöp torbasıyla dolaşırken görmeye alışmıştı. Bu haliyle şehrin manzaralarından biriydi adeta. Bazıları onun evi olmadığını söylüyordu. Bazılarıysa onun büyük toprak sahibi birinin vârisi olduğunu iddia ediyordu. Çocuk öldürdüğü de söylentiler arasındaydı. Geri dönüşüm için teneke kutu toplayıp kazandığı parayı da UNICEF'e bağışladığı rivayet ediliyordu.

Nami, her zamanki bankında oturmuş meyve suyu içerken, Nunotaro ona seslendi.

"Hey, küçük kız."

Omzu dürtülen Nami dönüp bakınca karşısında Nunotaro'yu gördü.

"İçmeyi bitirince onu bana versene."

Neye uğradığını şaşıran Nami, başını sallayarak onayladı. Nunotaro'nun istediği şey, Nami'nin elindeki portakal suyu kutusuydu. Nunotaro, omzundaki çöp torbasını bankın yanına koydu, çimlerin üzerine bağdaş kurup oturdu. Kirli koluyla alnındaki teri sildi, gömleğinin cebinden buruşmuş sigaralardan birini çıkarıp yaktı.

Saydam poşetin yarıya kadarı boş teneke kutularla doluydu. Nami'yle göz göze gelince biraz mahcubiyetle, "Toplamaya daha yeni başladım," dedi.

"Tamam," dedi Nami. Bunun üzerine Nunotaro kıs kıs güldü. Üst dişetinden sarkan siyah, sivri tek bir dişi vardı.

Nunotaro bekleyince, Nami meyve suyunu hızlıca içti. Boşalan kutuyu ona verince, kararmış eliyle onu aldı ve, "Katkın için teşekkür ederim," dedi.

O günden sonra Nami o tepeye giderken mutlaka bir kutu meyve suyu aldı. Nunotaro bazı günler geliyor, bazı günler gelmiyordu. Gelmediğinde, meyve suyunu içip boş kutuyu bankın üzerine koyup tepeden iniyordu. Ertesi gün gittiğinde kutunun oradan alındığını görüyordu.

Meyve suyu alacak parası olmadığında boş konserve kutusu getiriyordu. Evdeki çöp kutusunu karıştırıp eline geçen boş içki şişesi ya da konserve kutusunu Nunataro'ya verdiğinde biraz heyecanlanıyordu. Çünkü Nunotaro her zamanki, "Katkın için teşekkür ederim," repliğini söylüyor ve Nami o siyah dişi mutlaka görüyordu.

Günlerden bir gün yine okulu asan Nami, tepeye gitti. Yanında boş kutu yoktu. Meyve suyu alacak parası olmadığı gibi evdeki çöp kutusunda da boş kutu bulamamıştı. Etrafta görme umuduyla yere bakarak yürüyordu. Hemen bulacağını düşünmüştü ama nereye bakarsa baksın, bir tane bile bulamamıştı. Ne parkın çöp kutusunda ne oluklarda ne de otomatların yanındaki çöp kutusunda boş kutu vardı. Aramaya devam edeli bir saat olmuştu, boş kutu yoktu ama bir boş şişe buldu. Üzerinde "Vitamin" yazılı etiket olan kahverengi, küçük bir şişeydi bu. Nami, şişeyi eline alıp tepeye yöneldi.

Oyama'daki bankın yakınında Nunotaro vardı. Banka hiç oturmayan Nunotaro, o gün de çimenlerin üzerinde bağdaş kurmuş sigara içiyordu. Yanında duran çöp torbası kutularla taşıyordu. Nami'nin şehirde hiç boş kutu bulamamasının nedeni, onları Nunotaro'nun top-

lamış olmasındandı. Nami'nin tepeye doğru çıktığını fark eden Nunotaro, "Hey," deyip tek elini kaldırdı. İkisi artık birbirine aşina olmuştu.

Nami, merhaba anlamı taşıyan şekilde başını eğerek onu selamladı. Sonra az önce aldığı boş şişeyi ona uzattı. Bunu gören Nunotaro durakaldı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı kısık sesle.

"Kutu bulamadım da," dedi Nami.

Bunu duyan Nunotaro'nun yüz ifadesi değişti. Kara yüzü mora döndü, doğruca Nami'nin yüzüne baktı. Nami, Nunotaro'nun bu ani dönüşümü karşısında şaşırdı ve olduğu yerde dondu kaldı.

"Şişeye gerek yok!" diye bağırdı Nunotaro. Tükürükler saçarak ona doğru ilerledi.

"Şişeye gerek yok! Şişeye gerek yok!"

Korkuyla geriye bir adım atan Nami, elindeki şişeyi düşürdü. Şişe kırılmadan tepenin yamacından aşağıya yuvarlandı. Nunotaro koşup onu aldı ve Nami'ye fırlattı. Vız diye bir sesle şişe Nami'nin başının yanından geçti, ağacın dalına çarptı ve yere düştü.

Nami kaçmaya başladı. Nunotaro, onun peşinden koştu. Çöp torbasının içindeki kutuları Nami'ye fırlatırken bağırmaya devam etti.

"Kutuya da gerek yok! Kutuya da gerek yok!"

Tepeden düzlüğe indiklerinde bile Nunotaro Nami'nin peşinden koşuyordu. Tam o sırada okuldan çıkma saati gelmiş olmalıydı, sırtlarında okul çantalarıyla öğrenciler Nami'nin önünden geçiyordu. Nunotaro'nun Nami'yi hedefleyerek attığı kutulardan biri, şans eseri onun yakınındaki çocuklardan birinin başına isabet etti.

"Ah, acıdı!" diyen çocuk yere devrildi.

Nunotaro, poşetteki boş kutulardan eline geçeni art arda fırlattı.

"Şişeye gerek yok! Şişeye gerek yok! Hiçbir şey istemiyorum! Hiçbir şey istemiyorum!"

Nunotaro kutuları öyle güçlü fırlatıyordu ki başına ve sırtına isabet alan çocuklar, patır patır yere devrildi. Nami önünde yere devrilmiş çocukların üzerinden atlayarak Nunotaro'nun saldırısından kurtuldu. Ama ne kadar kaçsa da Nunotaro peşinden geldi. Nami, nereye koştuğunu, bu saldırının ne zaman biteceğini hiç bilmiyordu. O yaz ikindisinde yüzü kıpkırmızıya dönen Nami'nin nefesi kesilmek üzereydi ki bir parka sığındı. Bir çitin arkasına gizlendi, orada dururken uzaktan siren sesi yaklaşmaya başladı. Siren iki farklı ses çıkarıyordu. Sesler çok yakınına kadar geldiğinde Nami, yardım istemek için olduğu yerden çıktı. Onun hemen ardından ürkütücü suratıyla Nunotaro çitin diğer tarafında göründü. Elindeki konserve kutusunu görür görmez Nami, tekrar koşmaya başladı.

Nami kaçtı. Koştukça koştu. Otoyol, patika, Şinto mabedi, park, tarla, çeltik tarlası, alışveriş merkezi, sinema. Koşarak, saklanarak, sürekli kaçmaya devam etti. "Haydi, haydi, Nana'cık haydi."

Nihayet geniş bir otoparka vardı. Park etmiş bir aracın yanına pat diye yığıldı.

Artık tek bir adım bile atamıyordu. Ayağa bile kalkamadı. Nami başını lastiğin yanına koyarak sırtüstü yattı ve sessizce gözlerini kapattı. "Nana'cık." Kısa bir süre sonra adı seslenilince gözünü açtı.

"Nana'cık."

Az önceden beri adı söyleniyordu. Nami hafifçe doğrulup yukarı baktı. Neden ona hep yukarıdan seslenili-yordu?

"Haydi, haydi."

"Nana'cık haydi."

"Nana'cık, hızlı."

"Hızlı, daha hızlı."

Otoparkın yanında yükselen büyük binaların pencerelerinden pek çok yüz görünüyordu. Hepsi de Na-

mi'ye el sallıyordu. Dikkatle bakınca, tüm çocukların pijama giydiğini, yüzlerinde, alınlarında yara bantları olduğunu gördü Nami.

O zaman, hastanenin otoparkında olduğunu anladı. Yanındaki büyük bina hastaneydi, çocuklar da koğuştalardı. Az önce Nunotaro'nun fırlattığı kutuların isabet etmesiyle yere devrilen çocuklar ambulansla buraya taşınmıştı demek. Bir dizi tetkikten sonra şimdi koğuşun penceresinden ona doğru el sallıyorlardı.

Nami onlara bakıp, "Şiişt. Nunotaro fark edecek," dedi. Ama onun dediğine hiç aldırmadılar ve Nami'yi desteklemek için seslerini daha da yükselttiler.

"Haydi, haydi."

"Nana'cık haydi."

"Nana'cık, hızlı."

"Hızlı, daha hızlı."

"Şiişt. Lütfen." Nami bir kez daha yukarı bakıp el kol hareketleriyle onları uyardı. O sırada hepsinin elinde küçük, beyaz bir karton kutu tuttukları Nami'nin gözünden kaçmadı. Onun ne olduğunu ilk bakışta anlamıştı. *Yoghurppe.*[1] Nami çocukken hasta olduğunda gittikleri hastanenin kantininde mutlaka olurdu. Paket içinde tatlı, keskin, sütlü içecek. Nami'nin dünyada en sevdiği içecek.

"Haydi, haydi."

"Nana'cık haydi."

Nami birden ayağa kalktı. Hemşirelerin pansuman yaptığı, temiz pijama giydirdiği çocuklar, klimanın açık olduğu serin odada tatlımsı ekşi *Yoghurppe* içerek Nami'ye tezahürat ediyorlardı. Nami yürümeye başladı. Hastanenin girişini bulmak üzere başını çevirdiği anda ona doğru gelen Nunotaro'yu gördü.

1. Yumuşak yoğurt aromalı, fermente süt bazlı içecek. Japonya'da özellikle çocuklara içirilir. (Ç.N.)

Nunotaro, Nami'yi fark edince büyük bir güçle ona doğru hamle yaptı. Sağ elindeki boş konserve kutusunu Nami'nin yüzüne fırlattı.

"Haydi, haydi."

"Nana'cık haydi."

"Nana'cık, hızlı."

"Hızlı, daha hızlı."

Nunotaro'nun fırlattığı boş teneke kutu, Nami'nin ayağının hemen yanına düşüp yuvarlandı.

Nunotaro, bir güvenlik görevlisi tarafından hemen zapt edildi. Buna rağmen Nami'nin üzerine bir şey atmaya çalıştı.

Attığı boş kutu değildi. Havaydı. Nunotaro, havayı kavrayıp defalarca Nami'ye fırlattı.

Nami bunlardan da kurtuldu. Büküldü, çömeldi, zıpladı.

Sonra yine koşmaya başladı.

"Haydi, haydi."

"Nana'cık haydi."

"Haydi, haydi."

"Nana'cık haydi."

"Aa..."

Nami bir anda durdu, iki eliyle yüzünü kapatıp gözyaşlarına boğuldu.

"Nana'cık, hızlı."

"Nana'cık, hızlı."

"Nana'cık, hızlı."

"Aa..." dedi Nami. "Aa, demek öyle! Ve o anda anladı Nami.

Herkesin söylediği "haydi"nin anlamını. "Hızlı, hızlı" nın gerçek anlamını. Hep, "Hızlıca kaç," dediklerini sanmıştı. Ama öyle değildi. Herkes Nami'ye, "Hızlıca vurul," diyordu. "Nana'cık, hızlıca vurul ve buraya, yanımıza gel, bizden biri ol," diyorlardı aslında. En baştan beri, hep.

Öyleydi demek.

Nami başını kaldırınca, sanki sorusuna yanıt gelircesine çocukların sesi şimdiye kadarki en yüksek seslerden birine dönüştü.

"Haydi, haydi."

"Nana'cık haydi."

"Haydi, haydi."

"Nana'cık, hızlı."

"Hızlı, daha hızlı."

"Hızlıca vurul."

"Ve buraya gel."

"Vurulursan bitecek."

"Vurulursan bitecek."

"Vurulursan bitecek."

O andan itibaren Nami değişti.

Artık kaçmayacaktı. Kaçmayacaktı. Kesinlikle kaçmayacaktı. Ne meşe palamudundan ne su balonlarından ne toptan ne boş konserve kutusundan ne de kendisine atılan herhangi bir şeyden. Kaçmanın verdiği yorgunlukla kıyaslayınca vurulduğu sırada tadacağı o hafif şok ve acı, hiçbir şeydi. Acıdan sonra bir şeyler olacaktı. Hayvan şekilli kraker, süt, elişi sınıfı, *Yoghurppe*, temiz pijama, sıcak el sallamalar, ne nihayet güvenli bir yer. Nami bir kez bile oraya gitmemişti. Neden? Çünkü vurulmamıştı. Vurulursa gidecekti. Kesinlikle gidebilirdi. Herkes gidiyorsa, Nami'nin gitmemesi için bir sebep yoktu. Gidebilirdi. Gidecekti. Bugün gidecekti. Hemen şimdi gidecekti.

İçinden aniden yükselen vurulma dürtüsünü bir türlü bastıramıyordu. Bu aynı zamanda Nami için yeni bir mücadelenin de başlangıcıydı.

Ertesi günden itibaren Nami, körü körüne dışarı çıkmaya başladı. Evde ya da sınıfta olursa, vurulmaya-

caktı çünkü. Sabahtan günbatımına dek şehrin içinde dolaştı. İlk gün kendisine hiçbir şey isabet etmedi. İkinci gün de vurulmadı. Üçüncü gün de. Bir hafta geçtiği halde hiçbir şey isabet etmedi kendisine. İnsanların çok olduğu bir yere gitmeye karar verdi. Otobüse binip gittiği yer, şehirdeki en kalabalık parktı.

Parka ayak basar basmaz, burada ona bir şey isabet edeceğinden emin oldu. Geniş alanda top vardı, boş konserve kutuları, çöp, meşe palamudu da; göz alabildiğince bu tür şeylerle doluydu. Bu kadar çok şey olunca, neyin kendisini vuracağına karar vermek zordu, ama yeter ki kendisine bir şey isabet etsindi, bu ona yeterdi.

Tam o sırada gözüne bir frizbi ilişti, tamam bu olsun diye kararını verdi. Sarı bir frizbiydi. Havada kavis çizerek süzülüyor ve ona doğru uçuyordu. Nami olduğu yerde kalıp bekledi. Frizbi, uzaktan küçük görünüyor ama yakınlaştıkça büyüyordu. Bana isabet edecek, diye düşündüğü anda iri bir tüy yumağı, aniden Nami'nin görüşünü engelledi. Aynı anda, "*Nice!*"[1] diye bir ses işitti. Görüş alanı tekrar açıldığında sarı frizbi artık yoktu.

Anlaması birkaç saniye sürdü. Görünüşe göre bir köpek, iri, gür tüyleri olan bir köpek, Nami'nin yüzüne çarpacağını düşündüğü frizbiyi son anda yakalayıp koşarak uzaklaşmıştı. Köpek, ağzında frizbiyle sahibinin yanına dönmüştü.

"Aferin, aferin oğlum."

Adam, köpekten frizbiyi aldıktan sonra başını okşadı, bir kez daha dercesine bir parmağını kaldırdı.

"Haydi, John!"

Bu sefer olacak diye düşündü Nami. Köpeğe yenilmemeye kararlı bir şekilde frizbinin peşinden koştu. Bu

1. (İng.) Güzel, hoş. (Ç.N.)

kez kararlıydı, kesinlikle yapacaktı. Ama yine şansı yoktu. Ondan sonra da defalarca denedi ama küçük sıçrayışları iri köpeğin zıplama gücünü bir türlü yenemedi. Frizbiden sonra Nami'nin kendisine isabet edeceğini düşündüğü şey, futbol topuydu. Parkın kenarında top oynayan bir grubu görünce, bu olsun, diye karar verdi. Nami koşup sahaya girince düdük çaldı: "Maç oynanıyor, lütfen engel olma." Nami kolundan tutulduğu gibi sahanın dışına çıkarıldı.

Bu kez futbol topu yerine meşe palamudunu seçti. Bir meşe ağacının altında bir anneyle kızının meşe palamudu topladığını görünce onlara yanaştı. Paytak paytak yürüyen kız çocuğuyla annesinin yanına oturup birlikte meşe palamudu toplamaya başladı. Topladığı palamutları kıza verdi.

"Teşekkür ederim. Hepsini mi veriyorsun? Ne kadar da naziksin. Yui'cik, ablaya teşekkür et haydi."

"Teşküğ."

Bu şekilde onlarla meşe palamudu toplarken ne kadar beklese de, ne kız çocuğu ne de annesi Nami'ye meşe palamudu fırlattı. Nami, "Keşke burada kreş müdürü olsaydı," diye düşündü.

Sabredemeyen Nami, onlara örnek gösterdi. Ayakucundaki meşe palamudunu aldı ve, "Bakın böyle yapacaksınız," diye kız çocuğuna fırlattı. Meşe palamudu, kızın yüzüne çarptı, kız ciyak ciyak ağlamaya başladı.

Anne, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırmasıyla etraflarına insanlar toplandı. Nami telaşla parktan uzaklaştı.

Parkta yaptığı keşif gezisi başarısız olan Nami, daha sonra vurulabileceğini düşündüğü diğer yerlere gitti.

Bir keresinde parkta top oynayan çocukların arasına daldı, bir başka seferde beyzbol sahasında faul topunun kendine çarpmasını bekledi, yine yukarıdan düşen bir saksının başına isabet etmesi ümidiyle komşu apartma-

nın altında bir gidip bir geldi. Rüzgârın güçlü olduğu gecelerde bir yerden kopup gelecek tabelanın başına çarpmasını bekleyerek uzun süre dışarıda beklediği de oldu, bir arabanın kendisine çarpması için otoyolun ortasına atladığı da. Ama hiçbir işe yaramadı. Ne yaparsa yapsın kendisine bir şey isabet etmedi. Ne top geldi çarptı ne tabela ne de saksı düştü başına; arabalar son anda yanından geçip elektrik direğine ya da duvara tosladı, etrafa yoğun bir duman yayıldı.

Nami'nin arzusu yerine gelmeden aylar geçti. Sıklıkla astığı ilkokuldan mezun oldu, kendisi bile anlamadan ortaokul öğrencisi oluverdi.

Ortaokula başlasa da Nami'nin günlük yaşamında bir değişiklik olmadı. Her gününü, acaba ne yaparsam bir şey bana bir şey çarpar diye düşünerek geçiriyordu. Nami ortaokula ilk kez ancak okul açıldıktan iki ay sonra gitti. Bir sabah yepyeni formasını giyen Nami, ben okula gidiyorum, deyince evdekiler şaşırdı. Nami, kahvaltı bile etmeden evden çıktı. Aslında önceki gece yatağında yatarken birden aklına gelmişti. Ortaokulda yakar top yasak değildi. O vakadan sonra ilkokulda yasaklanan yakar top oyununu ortaokul öğrencisi olduğu için şimdi istediği gibi oynayabilmeliydi. Bu oyunun tüm amacı vurulmaktı. Tek yapması gereken orada durup kaçmamaktı. Kaçar mıydı hiç? Ne de olsa vurulmak için can atıyordu. Nami heyecandan yerinde duramadı, okul formasını geceden hazırladı.

Okul başladığından beri ilk kez okul kapısından içeri giren Nami, nöbetçi öğretmen tarafından sınıfına gönderildi ve sırasına oturdu. Kafasındaki plan netti. Geriye teneffüs vaktini beklemek kalmıştı sadece.

Ve sonunda teneffüs zili çalmıştı. Ama her nedense hiç kimse yakar top oynamadı. Nami, teneffüs bitene dek bahçede tek başına dikildi.

Nami ertesi gün de okula gitti. Teneffüs zili çalar çalmaz bahçeye koştu ama yine dışarıda kimse yoktu.

Sınıfa dönen Nami, bir kez daha etrafa baktı. Nami'nin sırasının çevresinde onunla aynı lacivert formayı giyen sınıf arkadaşları vardı.

Birkaç kişilik gruplar oluşturmuşlar, sohbet ederek yemeklerini yiyorlardı. Yemeyi bitirince, bu kez de bir gün önce televizyonda izledikleri, hoşlandıkları kişiler hakkında konuşuyorlardı. İçlerinde defterini açıp ders çalışanları da vardı. Yakar top tek başına oynanmazdı. "Hadi yakar top oynayalım!" Nami bütün sınıfı dolaştı. Seslendiği kişilerin hepsi de kaşlarını çattı, sonra arkalarını döndüler. "Peki, voleybola ne dersiniz? Ya da basketbol?" Kendisine top atılması için her şeyi yapardı... Beden eğitimi dersinde Nami, herkesten daha yüksek sesle, Pas! Pas!" diye bağırdı. Ama kimse ona pas vermedi. Hatta kimse topa dokunmasına bile izin vermedi. Hepsi bu kadar da değil: Gözlerine bakmaktan, onunla konuşmaktan da kaçınıyorlardı. Sanki ona zorbalık yapıyorlarmış gibi görünüyordu – orada olduğu halde onu görmezden geliyorlardı. Sınıfta diğer çocukların sataşmaktan hoşlandığı başka bir çocuk daha vardı. Ona çöp ve toz bezi fırlatırlardı. Nami ona gıptayla bakar, onunla yer değiştirebilmeyi dilerdi. Çünkü varlığı görmezden gelinen Nami'ye kimse bir şey fırlatmıyordu.

Böyle giderse belki de ona asla hiçbir şey çarpmayacaktı.

Tüm hayatı boyunca...

Nami'nin endişesi gün geçtikçe arttı.

İlkin, eline silgi aldı çünkü o sırada tesadüfen gözüne ilişen silgi olmuştu. Tırnağının ucuyla ondan bir parça kopardı ve kendi yüzüne attı.

Pıt... Silgi parçası Nami'nin sağ yanağına isabet etti.

Sonra eline bir kalem aldı ve yüzüne attı. Silgi gibi o da Nami'nin sağ yanağına çarpıp masanın üzerine düşüp yuvarlandı.

Nami'nin daha sonra eline aldığı şey bir cetveldi. Cetvel, Nami'nin alnına çarpıp geri sekti. Sonra masanın üzerinden kayıp yere düştü. Tükenmezkalem, kalem kutusu, sözlük, defter; gözüne ilişen her şeyi sırayla kendine fırlattı. Kalem kutusu burnuna isabet etti, sözlük başına çarptı. Defter, göğsüne, İngilizce sözlük şakağına denk geldi. Atacak bir şey kalmayınca Nami kendine bir yumruk attı. Sağ yumruğuyla sağ yanağına vurduğu anda küt diye bir ses çıktı. Hayatında şimdiye dek duyduğu en ağır sesti. Birden birinin bakışlarını fark etti, yanında oturan oğlan çocuğu solgun bir yüzle ona bakıyordu. Bakışlarını karşı tarafa çevirince, öğretmeninin de aynı şaşkın yüz ifadesiyle ona baktığını gördü. Ne yapıyordu bu kız? Öyle ya, şu an dersteydi. Nami hızla yere saçılan eşyalarını topladı ama onları masanın üzerine koymadan önce yüzüne bir yumruk daha indirdi. Yine küt diye katı bir ses çıktı. Bir daha. Küt! Bir kez daha. Küt!

Nami'nin yumruğu kendine çarptığında sınıftakiler ayağa kalktı. Karmaşa içinde nasıl olduysa bir blok flüt sesi duyuldu... *Mi, fa, sol, küt, küt, mi, fa, sol, küt, küt*... Sınıflardan birinde müzik dersi vardı, Nami'nin ritmine uyarak flüt çalıyorlardı sanki. *Mi, fa, sol, sol, küt, la, mi, küt, küt, sol, fa diyez, sol, re re, do, si*, hay, di, hay, di, Na, na, cık, hay, di, *do, si, la, solfa, mi*, vu, ru, lun, ca, bi, te, cek, vu, rul, maz, san, bit, me, ye, cek, *küt, küt.*

Ne tuhaf, diye düşündü Nami. Kendime o kadar vurdum, yine de hiçbir şey değişmedi, hiçbir şey sona ermedi.

* * *

Birkaç gün sonra Nami hastaneye yatırıldı.

Hastaneye gittiği günün sabahı, Nami hışımla direndi. Nami'nin etrafındaki yetişkinlerden hiçbiri onu zapt edemedi. Nami sabırla, nazik sözlerle ikna edildi, "Çok bağırdın, susamışsındır," diyerek kendisine kola ikram edildi. Kolayı içtikten sonra hemen uyuyakalan Nami, gözünü açtığında hastaneydi.

Nami dört kişilik odaya konmuştu. Onun dışındaki üç kişi de yirmili yaşlarının başlarındaydı, kendilerinden küçük Nami'yle üstten bakarak konuştular. Onlara sormamasına karşın hepsi sırayla kendini tanıttı ve Nami'den de kendisini tanıtmasını istediler. "Peki sen? Ne hastalığın var?"

Nami onlara cevap vermedi. Çünkü hasta değildi.

Ama ısrarla sormaya devam ettiler. "Hasta değilim," diye yanıtladı. Bunun üzerine üçü kahkahalarla güldü; Nami onların neyi garipsediklerini anlamadı. Bu insanlarla hastanede geçireceği zamanın keyifli olması mümkün değildi.

Nami'nin hastanedeki tüm hareketleri belirli bir program dahilindeydi ama Nami kendini iyi hissetmediği yalanını söyleyerek terapi saati dışında kalan zamanı, neredeyse tüm günü yatakta yatarak geçiriyordu. Yemek sırasında bile bölme perdeyi kapalı tutan Nami'ye diğer üçü artık seslenmez olmuştu, bunun yerine onu doğrudan rahatsız etmeye başladılar. Nami'nin özel eşyalarını çöpe attılar, kulaklarının dibinde onun hakkında korkunç şeyler söylediler, terliklerinin üstüne kaba sözler yazdılar. Karşılık vermeye değmeyecek kadar ahmakça, çocukça, saçma sapan rahatsızlıklardı bunlar ama bir gün tuvaletten döndüğünde yatağının sırılsıklam olduğunu görünce Nami çok sinirlendi. Nami, üçünün gözleri önünde, sırayla kupalarına tükürdü.

"Ne yapıyorsun sen?"

İçlerinde en tıknaz olanı yataktan kalktı ve Nami'ye doğru koştu. Yumruğunu Nami'nin yüzüne doğru kaldırdı. Yumruğu aşağı inerken, Nami istemsizce gözlerini kapattı... Ama hiçbir şey olmadı.

Nami gözlerini açınca, üçü onu işaret edip, "Nasıl da korktu!" diye güldüler.

Nami, tıknaz kızı göğsünden itti. Kalçasının üzerine güm diye düşen kızın üstüne çıktı ve, "Neden?" diye bağırdı. Neden? Neden devam etmemişti? Oysa ona vurulmasına çok az kalmıştı!

Nami yumruğunu sıktı, aşağıya doğru indirdi. Küt, diye ses duyuldu. Bir kez daha. Küt.

"Neden, neden?" diye yineleyen Nami, kendi yanağına vurmaya devam etti. Defalarca, defalarca.

O gece geç saatlerde, Nami terapi odasına çağrıldı. Onu çağıran kısa boylu, iri kafalı erkek doktor ondan konuşmasını rica etti. Nami'den sorumlu psikiyatrdı. Haftada bir kez, pazartesi günleri öğleden sonra saat ikiden üçe dek, Nami'yle doktoru terapi odasında bir araya geliyorlardı. Hiçbir şey konuşmayan Nami'nin yerine doktoru kendiyle ilgili pek çok şey anlatıyordu. Sevdiği filmlerden, kitaplardan, yurtdışı gezi anılarından, öğrenciliği sırasında nasıl çuvalladığından söz ediyordu. Nami doktorun anlattıklarını dinlemeyi seviyordu. Berbat hastane yaşantısı içinde tek düzgün zaman varsa o da bu terapi odasında doktoruyla geçirdiği vakitlerdi.

Bir gece yarısı Nami yine terapi odasına çağrıldı. Ama o akşam, pazartesi değildi.

Doktorun yüzünde her zamankinden daha ciddi bir yüz ifadesi vardı, bakışlarını karşısına oturan Nami'nin gözlerinden ayırmıyordu.

Nami cesaretini topladı ve her zamankinden farklı görünen doktora, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Bunun üzerine doktor ona doğru elini uzattı.

Doktor, parmak uçlarıyla nazikçe Nami'nin şişmiş yanağına hafifçe dokundu.

"Acımıyor mu?"

Nami hayır anlamında başını salladı.

"Acıyor olmalı."

Nami yine hayır anlamında başını salladı. O sırada doktorun çok üzgün göründüğünü fark etti.

Hayatı boyunca bu kadar üzgün birini görmemişti.

Üzgün görünen doktor, Nami'ye, "Bana nedenini söyler misin?" dedi.

"Neyin?"

"Kendi kendine vurmanın nedenini."

"Vurmadım ki," dedi Nami şaşırarak. "Kendime vurmadım, sadece kendime yumruk atıyorum."

Doktor üzüntüyle, "Hımm," diye mırıldandı. "Kendini yumrukluyorsun demek. Neden peki?"

Neden? Çünkü ben yapmazsam başka kim yapacak? Ve her neyse, yumruğum olmak zorunda da değil. Bir top ya da boş bir kutu – herhangi bir şey olabilir, yeter ki bana çarpsın. Bunu istiyorum. Etki yaratacak bir şey. Ama olmuyor. Bu yüzden bunu kendime ben yapıyorum. Elimdeki en yakın şey yumruğum. Rahat, hepsi bu...

Nami'nin açıklama yapması kolay değildi. "Bir şeyin bana vurmasını istiyorum. Sadece buna ihtiyacım var. Uzun zamandır tek istediğim bir şeyin bana vurması." Hiç olmazsa duygularının gücü biraz olsun doktora ulaşmış gibiydi. "Neden bir şeyin sana vurmasını istiyorsun?"

"Yine mi neden?"

"Neden sana vurulmasını bu kadar çok istiyorsun?"

"Bir şey bana vurmazsa bitmeyecek de ondan."

"Bitmek mi? Ne bitecek?"

"Ne mi? Her şey!"

Doktor, şaşkınlıkla başını yana eğdi, hafif bir iç çekti. Doktorun soruları bitmiş görünüyordu, sıra Nami'dey-

di. Nami doktora, onu ne zaman taburcu edeceklerini sordu.

"Kendini yumruklamaktan vazgeçtiğinde çıkabilirsin."

Kendimi yumruklamıyorum dedim ya! demek istese de bunu yuttu Nami. Başını öne eğdi ve, "Anladım," dedi.

"Gerçekten mi?"

Doktor bir süre keyifsiz göründü. "Söz veriyorum," dedi Nami. "Ama karşılığında," dedi Nami doktorun sağ elini işaret ederek, "yanağıma yumruk atın."

Doktorun gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı.

"Lütfen," dedi Nami başını öne eğerek. "Şimdiye dek defalarca kendi yanağıma yumruk attım. Ama hiç işe yaramadı. Kendim yapınca olmuyor demek ki. Bu yüzden siz atın. Eğer siz bana yumruk atarsanız, biteceğini hissediyorum."

Nami sağ yanağını doktora çevirdi.

Doktor yutkundu.

"Gerçekten istiyor musun bunu?"

"Evet."

Doktor yumruğunu sıktı. Kısa bir süre sessizce baktı, sonra birden kararını vermiş olmalı ki başını kaldırdı, Nami'nin yanağına doğru yumruğunu salladı.

Nami, gözlerini kapatmadı. Doktorun yumruğunun yüzüne yaklaştığını tam olarak görmeye çalıştı. Çok sert görünen yumruk Nami'nin yanağına çarpacağı anda birden durdu.

Nami'nin yanağına hafif bir esinti geldi.

Nami yüreğinin en derinlerinde hayal kırıklığına uğradı.

"Doktor, bir kez daha lütfen. Bu kez sonuna kadar gidin," deyip başını önüne eğdi Nami. Bunun üzerine doktor, bir kez daha aynı şekilde yumruğunu sıktı. Sonra Nami'nin yüzüne doğru savurdu, ama bu kez de çarpmadan önce bir anda durdu. Yine denedi, yine durdu.

"Doktor!" diye doktorun koluna asıldı Nami. "Neden? Bir kez daha, lütfen! Sonunu getirin."

Nami o sırada, doktorun yüzündeki acılı ifadeyi fark etti. Nami hayatında bu kadar acı çeken birini görmemişti.

Acı çeker gibi görünen doktor, ellerini Nami'nin omzuna koydu. Sonra onu hafifçe yukarıya kaldırdı, avuç içiyle Nami'nin yanaklarını tuttu.

Sonra acı çeker gibi konuştu.

"Yapamam. Bu denli şirin bir yüzde yara açamam. Ben bunu yapamam."

Bu an Nami'yle doktor arasındaki ilişkinin başlangıcıydı.

* * *

İlişkileri başladıktan iki hafta sonra Nami, doktorun bir karısı olduğunu öğrendi. Bu gerçeği öğrenmesi Nami'nin hislerini değiştirmedi. Bu Nami'nin ilk aşkıydı ve doktor onun tüm dünyası.

Doktor Nami'ye defalarca, "Karımla boşanıp seninle evleneceğim," demişti. "Evlilik yıldönümümüzü yirminci doğum gününe denk getirelim," de demişti. "O güne kadar daha beş yıl var, ama karımı ikna etmem için de bu kadar zaman gerekiyor," diyen doktorun sözlerine kanmıştı Nami. Doktoruyla Nami, hastanede, gözlerden uzakta defalarca birlikte oldular. Nami onunla ilişki yaşamaya başladıktan sonra görünüşüne ayrı önem göstermeye başladı. Sabah uyanınca yüzünü yıkıyor, dişlerini fırçalıyor, saçını tarıyor, çatlamış dudaklarına dudak kremi sürüyordu. Doktor ondan biraz daha dolgunlaşmasını isteyince, yemeklerini geride tek lokma bırakmadan yemeye başladı ve kesinlikle yapmamalısın dediği için kendi yanağına yumruk atmayı bırakmıştı. Eskiden içinde kay-

nayıp duran, pek çok kez tecrübe ettiği o dürtünün hafiflediğini hissetmeye başladı – vurulma dürtüsünün.

Nami'deki farkı görenler, ne olduğunu merak ettiler ama Nami kesinlikle ağzını açıp da tek kelime etmedi. "Kimseye söylemek yok," diye sıkı sıkı tembih etmişti doktor. Sonraki günlerde de buluşmaya devam ettiler. Nami gitgide iyileşti, ilişkilerinin altıncı ayında taburcu olmasına karar verildi. O sırada Nami, karnında doktorun çocuğunu taşıyordu.

Nami başlarda hamile olduğunun ayırdına varmadı. Anladığındaysa artık karnında taşıdığı yaşam, doğurmaktan başka seçenek bırakmayacak halde gelişmişti.

Nami durumu anlattığında doktor çok sarsıldı. Kan çanağına dönmüş gözlerle Nami'ye bakıp, "Sakın ama sakın bunu kimseye söyleme," diye tekrarlayıp durdu. Sonradan öğrendiğine göre, karısı hastane müdürünün tek kızıydı. Doktora bir sonraki hastane müdürü olma sözü verilmişti. Aslında doktor en başından beri Nami'yle evlenme niyetinde değildi.

Nami, doktorun dediğini yaptı, hamile olduğunu kimseye söylemedi. Doğup büyüdüğü aile evini, evden kaçar gibi geride bıraktı, bir daha da oraya dönmedi. Nami, doktorun uzaktan bir akrabasının sahip olduğu tek odalı bir daireye yerleşti. Her geçen gün daha da büyüyen karnına bakarak, arada bir ziyarete gelen doktora yemesi için yemekler hazırlayarak ya da odadaki birkaç parça mobilyayı düzenleyerek günlerini geçiriyordu. Çok sıkılıyordu, ama tüm bunların sonunda kendisini evliliğin beklediğinden kuşkusu yoktu.

Doktor haftada üç kez ziyarete geliyordu. Erzak getiriyor, sonra *tatami*'ye uzanıp bir süre uyuyordu. Uyandığında Nami'nin hazırladığı yemeği yiyor, sonra yine hiçbir şey yapmadan uzanıyor, bu kez uzunca uyuyordu. Oradan ayrılırken Nami'nin karnındaki çocuğuna bir şeyler söylüyordu.

"Oğlan olursan adın Nanao olsun, kız olursan Nanako."

Annesinin adının ilk hecesini alarak önermişti doktor bu adları.[1] Nami'yse kendi isminden ziyade onun isminin ilk hecelerini taşıyan isimler önerip, "Oğlan çocuğu olursa Katsuo, kız çocuğu olursa Katsuko olsun mu?" deyince doktor keyifsizce, "Aptal olma," derdi. Doktorun kaçınmak istediği şey tam da buydu: Çocuğun kendisiyle özdeşleşmesi.

Nami yağmurlu bir ağustos günü, sabahın erken saatlerinde doğum yaptı. Kaldığı dairedeki *tatami*'nin üzerinde. Doğumu yaptıran, doktordu. Otuz iki saatlik zor bir sürecin sonunda bir oğlan çocuğu doğdu ve adı Nanao oldu.

* * *

Nanao çok ağlayan bir bebekti. Doktor, bebeğin ağlamasının çok gürültülü olduğunu söyledi ve daireye uğramaz oldu. Başlarda haftada üç kez gelirken, bu sayı ikiye indi, bire indi, bazı haftalar hiç gelmediği oldu. Doktorun uğramadığı zamanlarda yerine büyük kargo paketleri geliyordu. Paketin içinde yiyecek, içecek, süt tozu, bebek bezi, tuvalet kâğıdı, diş macunu gibi günlük ihtiyaçlar yer alıyordu. Bir gün bebek bezinin üzerine kare bir not kâğıdı yapıştırılmıştı, üzerinde, "Bir süre gelemeyeceğim," yazıyordu. Tam da yazdığı gibi, o günden sonra doktor daireye hiç uğramaz oldu.

Ondan sonra Nami, azar azar eski haline döndü. Doktor yanında olmayınca ilkin odanın temizliğini bı-

1. Nana sözcüğü Nami adının ilk ideogramının okunuşu. Nanao, Nana ve erkek ideogramlarından oluşurken Nanako, Nana ve çocuk (kız çocuğu) ideogramından oluşur. (Ç.N.)

raktı; sonra üstünü değiştirmeyi, yüzünü yıkamayı, görünüşüne dikkat etmeyi. Sabahtan akşama kadar bebeğin durmak bilmeyen ağlamalarını dinleyince içinde her şeye karşı bir nefret büyüdü. Ne bebeğe süt vermek ne bebeğin bezini değiştirmek ne kendi yiyeceği, içeceği umrundaydı. Bu düşkün ruh hali içindeyken Nami, doktora verdiği sözü bozuyor, kendi yanaklarına vuruyordu. Bunu yapınca hissettiği acı, bebeğin ağlamasını da doktorun orada olmamasının verdiği yalnızlık duygusunu da unutturuyordu ona.

Doktor sıklıkla kargo paketi göndermeyi sürdürdü. Yiyip bitiremeyeceği kadar ekmek, hazır *ramen*, şekerlemeler. Nami'nin eskiden sevdiği hayvan şekilli krakerler de vardı paketin içinde. Nami, yemek yapmak yerine kraker yiyor, henüz dişi çıkmamış bebeğine de kraker veriyordu. Sadece yiyecek ve gündelik ihtiyaç malzemesi değil, resimli kitap, oyuncak gibi çeşitli şeylerden de bolca oluyordu paketten. Ama bir gün kargo paketleri de kesildi.

Temmuz ayının sıcak bir günü, Nami çok yakında bir yaşına girecek bebeğini kucakladı, doktorun çalıştığı hastaneye gitti. Danışmada doktorun adını söyleyip onunla görüşmek istediğini belirtti ama orada o isimde bir doktorun çalışmadığı cevabını alan Nami'nin aklı başından gitti. "Bu doğru olamaz," diye itiraz ederken, tesadüfen oradan geçen temizlikçi kadın, Nami'ye olanları anlattı.

Doktor çocuklara cinsel istismar yaptığı gerekçesiyle iki ay önce tutuklanmıştı. Tam da paketlerin gelişinin kesildiği zamandı bu. Sonrasında olay mahkemeye intikal etmeden çözümlenmiş, doktor serbest bırakılmıştı. Nami, doktoru evinde ziyarete gitti ama ev çoktan satılmıştı.

Nami ve Nanao, doktorun onlar için hazırladığı o dairede yedi yıl boyunca yaşadılar. Elektrik, gaz ve suyun kesildiği evde Nanao odanın zifirî karanlığından korkup

ağlıyor, karnı acıktığı için ağlıyor, su içmek istediği için ağlıyordu. Bir gün yine Nami her zamanki gibi kendine yumruk atarken Nanao hızla koşup geldi. Nami onun öğle uykusunda olduğunu sanıyordu, ama feryat ederek Nami'nin sağ koluna yapıştı. "Dur, dur," diye ağlayıp bağıran Nanao'yu Nami, boş eliyle itti. Başını duvara vuran Nanao, "Acıdı," deyip daha da çok ağlamaya başladı. Ağlayan Nanao'yu kendi haline bıraktı Nami. Nanao art arda gelen vurma seslerinden korkmuş olmalıydı, ağlarken kulaklarını kapattı.

Nami hareket halindeki arabaların arasına dalmaya çalıştığında da Nanao, annesini arkasından tuttu, "Dur, dur," diye ağladı. Nanao, geçişe kapalı olduğu sırada hemzemine girmek üzere olan Nami'ye iki küçük kolunu açarak, "Hayır, hayır," diye tekrar ağladı. Fırtınalı bir günde dışarıda gezindiğinde Nami'nin elini tutup, "Haydi eve dönelim," diye ağladı. Nanao hep ağlıyordu. Bir akşam, Nanao ağlarayak Nami'ye şu soruyu sordu. "Anneciğim, neden böyle yapıyorsun? Kendi yüzüne vuruyorsun, kendini arabaların altına atmaya kalkıyorsun, bunları neden yapıyorsun?"

Nami nedenini oğluna açıklamaya başladı. Meşe palamudu vakasından su balonu vakasına, yakar top olayından Nunotaro olayına, tezahürat edenlerden Nanao'nun babasına kadar her şeyi anlattı.

Nami, gece yarısına kadar anlatmaya devam etti, gün doğduğunda hâlâ anlatmaya devam ediyordu. Nanao bir süre sonra annesinin neden söz ettiğini anlamaz oldu. Nanao'nun bilmediği birçok sözcük kullanmıştı. Yine de Nanao uykulu gözlerini ovuşturarak Nami'nin anlattıklarını sonuna kadar dinledi. "İşte nedeni bu, anladın mı?" diye sorunca, Nanao, "Anladım," diye başını salladı.

Nami'nin birine anlatmış olması kendine vurma arzusunu geçirmemişti. Nanao, annesinin anlattıklarını

dinlemiş olsa da annesinin hareketlerini görmezden gelemedi. Nami her gün dışarıda yürümeye devam etti. Arkasında da, kendisine büyük gelen kadın ayakkabılarıyla ona yetişmeye çalışan Nanao vardı. Nami, beyzbol sahasının hemen dışında bir topun kendisine doğru gelmesini bekliyordu. Nami, rüzgârlı havada bütün gününü sadece rüzgârda savrulan bir nesnenin ona çarpıp yere düşürmesi umuduyla sokaklarda dolaşıyordu. Ve işte Nami, her gece dairesine geri dönüyor, sanki öfkesini bu şekilde içinden atmaya çalışıyormuş gibi kendi yüzüne vuruyordu. Koluna yapışan Nanao, "Dur, dur," diye ağlıyordu. Bu anne ve oğlu için her gün tekrarlanan bir sahne, sıradan bir manzara haline gelmişti.

Derken ikisinin bu rutin yaşamı son buldu.

Nanao'nun yedi yaşına bastığı yazdı. Bir grup adam birden dairelerine geldiler.

Kapıda Nami'ye birkaç soru sordular. Nami aptal gibi, "Hı hı, hı hı, hı hı," diye diye başını eğerek tek heceli cevaplar verdi. O sırada içlerinden biri, odanın gerisindeki Nanao'ya gülümsedi, buraya gel diye el işareti yaptı. Nanao, annesinin ayakkabısını giymeye çalışırken, "Kendi ayakkabın yok mu?" diye sordu. Nanao, başını hayır anlamında salladı. Dışarı çıktığında, kısa bir süreliğine uzaklaşmış olan insanlardan biri, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, bir çift küçük beyaz spor ayakkabıyla geri döndü. Nanao onları giydiğinde, yüzü aniden açan bir çiçek gibi oldu ve Nami'nin hafızasına sonsuza dek kazındı. Ayakkabılar ayağına tam olmuştu. Dünyada sadece onun kullanımı için hazırlanmıştı sanki. Nami kapı aralığında dikilirken gözyaşlarına boğuldu. "Tıpkı Sindirella gibi, Nanao. Ayakkabıların ne iyi oldu değil mi, Nanao? Ne kadar da iyi oldu değil mi?"

Ama yeni ayakkabılarını giyen Nanao korkmuş görünüyordu. Adamlardan bir Nami'yi eliyle itip uzaklaş-

tırırken Nanao birkaç kez arkasına baktı. Pat diye kapanan kapının ardına doğru, "Anne!" diye bağırdı.

• • •

Nanao götürüldükten birkaç gün sonra Nami eşyalarını toplayıp başka bir yere taşındı. Azami Yurdu adlı bu yer, toplumda zor duruma düşen kadınlara yardım etmek için kurulmuş bir sığınma eviydi. Nami burada kalan diğer kişilerle birlikte düzenli bir yaşam geçirirken, topluma uyum sağlayacak şekilde mesleki eğitim de aldı.

Topluma uyum sağlamak için mesleki eğitim alsa da aslında Nami ilkokuldan sonra neredeyse hiç okula gitmemişti. Toplumsal kurallar bir yana basit *kanji*'leri[1] bile bilmiyordu. Sığınma evindeki görevlilerin hepsi ona yardımcı oldular, sabırla yön gösterdiler. Özellikle de Yoneta adındaki görevli çok yardımcı oldu. Yoneta, Nami'ye görgü kurallarını göstermekle kalmadı, ilkokulda öğrendiği hesaplama yapmayı, Japon tarihinin dönemlerini, ketçap lekesinin nasıl çıkarılacağını, saksıda nasıl iyi bir şekilde yeşil soğan yetiştirileceğine kadar öğretti. Yoneta bir akşam Nami'yi çağırdı ve orada kalanlarla birlikte çatıya çıkardı. Anahtarı çatı kapısının asma kilidinin deliğine yavaşça soktu, arkasına bakıp, "Sadece bugüne özel," deyip gülümsedi. O akşam Yoneta onlara, havai fişekleri seyrettirdi. Hepsi havai fişekleri görüp ağladı. İçlerinde, daha önce birisiyle birlikte havai fişek izlediği zamanı hatırlayıp ağlayanlar olduğu gibi hayatında ilk kez havai fişek görüp duygulanarak ağlayan da vardı. Nami'yse oğlunu düşünüp ağladı. Nanao şimdi belki de aynı havai fişeğe bakıyordu. Onu görmeyi ne çok istiyordu.

1. Çin harfi. Üç Japon alfabesinden biri olarak kullanılan ve Japoncaya Çinceden gelen ideogramlar. (Ç.N.)

Aslında, Nanao'nun kaldığı yerle Nami'nin kaldığı yer, aynı organizasyon tarafından yönetiliyordu. Aralarında pek mesafe yoktu, istese gerekli prosedürlere uyarak izin alabilir ve çocuğuyla görüşebilirdi.

Onunla istediği zaman görüşebilme durumu olmasına karşın, Nami bir kez bile Nanao'yla görüşmeyi arzu etmedi.

"Oğlunu görmek istemiyor musun?" diye soran Yoneta'ya Nami hayır anlamında başını salladı.

Nami, Nanao'nun onu reddetmesinden, spor ayakkabısı alamadığı, okula dahi gönderemediği için ona, "Sen benim annem değilsin!" demesinden korkuyordu.

Yoneta, "Biliyor musun?" diye sordu, sanki bir definenin yerini öğretmek ister gibi bir yüz ifadesiyle, "Çocuklar için anneler hep ilk sırada gelir."

Nami, anne değildi. Nami uzun süre önce annelik vasfını kaybetmiş biriydi. Nami'nin Nanao'nun annesi olması, Nanao'nun Nami'yi annesi olarak kabul etmesi için, kendini hazır hissetmiyordu.

Nami bir dizi meslek kursunu tamamladıktan sonra iş aramaya başladı. Satış, yönetim, ofis işi, resepsiyon. İşe alım sınavlarının hiçbirini geçemedi. Yoneta, insanlarla konuşmakta pek iyi olmayan Nami'ye hazır yemek fabrikasında iş önerdi.

Hazır yemek fabrikasındaki işe kabul edildiğini öğrendikten bir gün sonra, Nanao'nun evlatlık verilebileceğini öğrendi.

Birdenbire gelişmişti her şey. Evlatlık verilmek mi? Nami aklına bir kez bile Nanao'yu evlatlık vermeyi getirmemişti. Nami, Nanao'yu bir gün geri almak istiyordu. İşe girmek istemesinin nedeni de onunla bir yaşam kurmanın temelini oluşturmak içindi hem.

"Aa, öyle mi?" dedi Yoneta şaşırmış bir yüz ifadesiyle. "Onu istemiyorsun sanıyordum. Bir anne olarak ye-

terli olmadığını söyleyip durmuyor muydun? Onu bir kere bile görmeye de gitmedin. Onu yetiştirmeyi istemeğini düşünmüştüm. Sinirlenme, her şey yolunda. Öz annenin izni olmadan böyle bir şey yapamayız zaten. Bunu öylesine konuştuk sadece. Aileye böyle bir şeyin söz konusu olmadığı söyleriz. Öyle tabii. Nanao da hiç tanımadığı zenginlerle yaşamaktansa, gerçek annesiyle birlikte yaşamaktan daha mutlu olacaktır."

Nanao'nun mutluluğu mu?

Nami, o anda Nanao'yu evlatlık vermeye karar verdi.

Nanao doğduğundan bugüne, ilk kez onun mutluluğu için bir şey yapmıştı.

Nami hazır yemek fabrikasında işe başlayınca, Azami Yurdu'ndan ayrılıp tek başına yaşamaya başladı. Sığınma evi müdürünün kefil olmasıyla kiraladığı daire, Nanao'yla yaşadığı daireye çok benziyordu. Tavandaki leke, yırtık sineklik, sürgü kapı üzerindeki iki turna resmi. Nanao'nun, "Küçük olan benim, büyük olan annem," dediğini düşündü.

İşi yolunda gitmedi. Zar zor girdiği hazır yemek fabrikasından iki ay sonra ayrıldı. İşi bıraktığı haberi, aracı olan Azami Yurdu'na da ulaştı, Yoneta hemen telefonla Nami'yi aradı. Nami'nin, "Başka iş arayacağım," demesine karşın, ertesi gün de Yoneta'dan Nami'nin durumunu soran telefon geldi. Gelişigüzel cevap verip telefonu kapattı, ama hemen yine telefon çaldı. Nami bu kez telefona çıkmadı. Ertesi gün süpermarkete gidip geldikten sonra posta kutusunda Yoneta'dan bir mesaj buldu. "Yine uğrayacağım. Yoneta." Bunun üzerine Nami, az sayıdaki eşyasını alıp dairesini terk etti, o geceyi bir parkta geçirdi.

Kira ödemediği için evden çıkarılması an meselesiydi. Yine Yoneta'nın haber vermeden gelme ihtimalini düşününce dönmesi kolay değildi. Öğlenleri şehirde aylak aylak dolaşıp geceleri tren istasyonları ve parktaki bankta uyudu. Uyuduğu sırada birkaç kez sarhoşların

saldırısına uğrayacak gibi olduysa da her seferinde daha güvenli bir yer arayıp buldu. Soğuk rüzgârların estiği geceler, Azami Yurdu'nın ikinci katındaki yatağını özlemekten kendini alamadı. Ranzanın alt kısmında Nami, üstündeyse kırk iki yaşındaki Shinozuka yatıyordu. *Shinozuka horluyor* diye yazmıştı Nami duvara. Şimdi o horlamayı bile özlüyordu. Sadece bir kez Azami Yurdu'nun önüne gelip diyafon tuşuna bastı, orta bahçeden Yoneta'nın ve yurt sakinlerinin gülüşmelerini işitti ve hızlıca oradan uzaklaştı. Oraya dönemezdi. Artık oraya geri gidemezdi. Orası bundan sonra yaşamını yeniden kuracakların yeriydi. Orada Nami'nin yeri yoktu. Peki nereye gidebilirdi? Nereye?

Nami şehirde amaçsızca gezindi. Yağmur başlayınca binalardan birine sığındı. Ilık ve kendine özgü kokusu olan bir yerdi burası. Nami bunun eskimiş kâğıt kokusu olduğunu bilmiyordu. Hayatında ilk kez ayak bastığı bir yerdi; burası bir kütüphaneydi.

Kütüphanenin bir köşesinde, zeminde yumuşak, yükseltilmiş *tatami* hasırlar vardı.

Ebeveynlerin çocuklarına kitap okuyabilecekleri bir okuma köşesiydi bu. Bir annenin kucağındaki küçük oğluna kâğıttan yapılmış bir Daruma bebeğinin hikâyesini okuduğunu ve kimi yerlerde oğlunun kıkırdamaya başladığını gördü. Nami *tatami*'ye adımını attığında anne yüzünü sertçe çevirdi ve küçük çocuk elini burnuna götürdü.

"Ne pis kokuyor!" Nami iyice eğilerek odanın diğer tarafına geçti, kitaplığa yaslanabileceği bir yere oturdu.

Bir süre sonra biri omzuna vurdu. Ne kadar süre orada vakit geçirdiğini bilmiyordu. Gözünü açtığında gümüş çerçeveli gözlük takmış bir genç yüzüne bakıyordu.

"İyi misiniz?"

Farkında olmadan uyuyakalmıştı Nami. Resimli kitap okuyan anne ve oğlu, gitmişti.

"Kütüphanenin kapanma saati," dedi genç.

Dışarı çıktığında hava kararmıştı. *Tatami*'den olmalı, kendini çok hafiflemiş hissediyordu. Nami ferahlamış bir halde gece vakti şehrin içine doğru yürüdü.

O günden sonra, gündüzleri kütüphanede uyuduğu, geceleri uyanık geçirdiği bir yaşam ritmi tutturdu Nami. Gerçekten de yiyecek bulmak için en iyi vakit geceydi, güvenliydi de. Neden daha önce farkına varmamıştı ki? Gece saat on ikiyi geçince, kütüphanenin yakınındaki marketten fazlasıyla yiyecek malzemesi atılıyordu. Orada birkaç günlük yiyeceğini edindikten sonra, şafak sökene dek mümkün olduğunca araba ve insanların çok olduğu yerleri seçip orada vakit geçiriyordu. Güneşin doğmasıyla kütüphanenin arkasındaki geniş alana geçiyor, oradaki saat onu gösterdiğinde kütüphaneye giriyordu. Ondan sonra akşamüzeri beşe kadar dinlenme zamanıydı. Aslında daha çok uyumak istiyor ama o gözlüklü genç kararlı bir şekilde gelip omzuna vurarak onu uyandırıyordu.

Nami o gece de yemek bulmak üzere her zamanki markete gitti. Gece saat on ikiyi biraz geçerken arka kapı açıldı, içeriden elinde metal çöp sepeti olan genç bir adam çıktı.

Her zamanki çocuktu. Saçlarını sarıya boyamış, bileklerinde şıngır şıngır ses çıkaran altın bilezikler takmıştı. Bir eliyle çöp kovasının kapağını kaldırdı, sepeti ters çevirdi, içindekileri döktü, ardından kapağı kapatıp hızla dükkâna geri döndü. Birkaç dakika sonra çöp kamyonu gelecekti. Nami parmak ucunda yürüyerek usulca çöp kutusuna yaklaştı. O anda, az önce kapanan kapı geri açıldı.

"Buyurun."

Çocuk, Nami'ye bir kutu kahve uzattı.

Nami şaşırıp kaldı.

"Şey..."

"Buyurun, alın. Çok zor bir yaşam sürüyor olmalısınız."

Eh, her gün diyemem. Ortalamaya vurursam üç günde bir kadar... Nami sözlerini yutarak bunları gevelerken kutu kahveyi aldı. Çocuk sadece bileklerine değil, parmaklarına, boynuna ve yüzüne de altın takılar takmıştı. Nami birden onun yüzüne baktı. Yoksa?

"Nanao?"

"Ne?"

"Sen Nanao musun?"

"Hayır, benim adım Tomoya."

"Ah, özür dilerim. Biriyle karıştırdım."

Nami kutu kahveyi aldıktan sonra önündeki kapı kapandı.

O, Nanao olamazdı. Yüzü de yaşı da tamamen farklıydı. Birincisi, Nanao'nun burada olması mümkün değildi. O artık tanımadığı bir zenginin evindeydi. Nanao, sağlıklı bir şekilde büyüyor mudur acaba? İyi besliyorlar mıdır onu? Yeni ailesi ona eziyet etmiyordur değil mi? Eziyet görüp evden kaçıp yolunu kaybeden Nanao, gece boyu şehrin sokaklarında mı dolanıyordur yoksa?

Nami o gece Nanao'ya benzettiği her çocuğa seslendi. "Nanao? Sen Nanao musun? Nanao değil misin? Öyle olmalısın! Cevap versene! Nanao!" Arkasını dönüp kaçmaya çalışan Nanao'yu omzundan tuttu, zorla kendine çevirdi.

Ona dönen kişi gümüş rengi çerçeveleri olan bir gözlük takıyordu.

Endişeli bir yüz ifadesiyle Nanao'nun yüzüne baktı. "İyi misiniz?" diye sordu.

"Nanao."

"Benim adım Nanao değil."

Ne oluyordu böyle?

"Kötü bir rüya mı görüyordunuz?"

Rüya?

Ağır ağır kendine geldi. Kütüphanedeydi.

Gece boyu sokaklarda Nanao'yu aramış, sonra her zamanki gibi kütüphanenin resimli çocuk kitabı köşesinde uyuyakalmıştı.

"Affedersiniz, kapanma vakti mi geldi?"

"Evet."

Genç kapıyı açtı.

Başını hafifçe eğerek önünden geçen Nami'ye genç birden, "Birini arıyorsunuz sanırım," dedi.

Nami hafifçe başını çevirdi. Genç sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"O kişi sizin için çok önemli biri olmalı."

Nami başını sallayarak onayladı. "Evet."

"Evet."

"Endişelenmeyin. Onunla tekrar görüşeceksiniz," dedi genç.

Nasıl olacaktı ki bu?

"Görü... şecek miyim?"

"Görüşeceksiniz."

"Nasıl?"

"Bir şey yapmanıza gerek yok. Niyetiniz var. Bu kadarı yeterli."

Niyet?

"Sadece niyet etmek yeter mi diyorsunuz?"

Genç başını sallayarak onayladı.

"Evet."

"Nanao'yla yine görüşebileceğim, öyle mi?"

"Görüşeceksiniz. Sadece bekleyin."

"Aramama gerek yok mu?"

Genç elini hafifçe kalbinin üzerine koydu.

"İllaki aramanıza gerek yok. Niyetiniz var çünkü."

Genç, sanki bir şey görür gibi Nami'nin kaşlarının arasına bakıyordu.

"Mümkün olduğunca yer değiştirmeyin."

Nami sesli bir şekilde yutkundu.

Genç, gözlerini kısıp gülümsedi. Sonra bir kez daha, "Endişe etmeyin. Görüşeceksiniz," dedi.

Nami gençten cesaret almıştı. Defalarca başını eğerek onu selamladı.

"Teşekkür ederim. Gayret edeceğim."

"Yolunuzun kesişmesi dileğimle."

Nami o gece şehrin sokaklarında gezinmedi. Gencin önerisini dinledi, meydandaki banka oturup Nanao'yu beklemeye başladı. Sarhoşun biri ona sataştığında da, bir sokak kedisi ayağına işediğinde de yerini değiştirmedi.

Şafak söktü ama Nanao gelmedi. Genç yalan mı söylemişti? Hayır, dur orada; genç Nanao'nun buraya geleceğiyle ilgili tek bir şey söylememişti ki. Burası onunla yeniden görüşmek için beklemeye uygun yer değildi belki de. Bu çevreyle ilgili biraz daha detaylı bilgi edinmeliyim diye düşündü. Meydandaki saatin onu göstermesini bekledikten sonra hızlı adımlarla kütüphaneye gitti.

Her zaman en dipteki okuma köşesine gider ve yerde *tatami*'nin üzerine uzanırdı, ama bugün doğruca resepsiyona, göğsünde unvanının yazılı olduğu bir yaka kartı bulunan başkütüphanecinin yanına gitti. İçeri girer girmez o ve diğer personel hemen ağızlarıyla burunlarını cerrahi maskelerle kapattı.

Maske takmayan tek kişi, o gençti. Nami, onun saat kaçta işe geleceğini sordu.

"Gümüş çerçeveli gözlüğü olan çalışan mı?"

Müdür, başını kuşkuyla yana eğdi.

"Evet, uzun boylu genç."

"Burada çalışan tek erkek benim," dedi müdür. "Gözlük takan birkaç kişi var ama hepsi de kadın."

"Hep kapanma vaktini bana söyler ama," dedi Nami.

"Kapanma vaktini mi?"

"Takuya olabilir mi?" dedi arka tarafta bilgisayarda iş yapan kadın görevli, onlara doğru dönüp.

"Aa, evet, tabii ya, Takuya," dedi müdür gülerek.

"Takuya?"

"Takuya burada çalışmıyor. O, nasıl desem, buranın müdavimi. Her gün gelir. Aa, tuhaf, bugün gelmemiş."

"Bugün hastaneye gitme günü. Çarşambaları öğleden önce o çocuk hastanesine gider."

"Ah evet. Öğleden sonra gelir muhtemelen."

"Annesiyle gelecektir bugün."

"Ne de olsa çarşamba."

Resimli kitap köşesinde *tatami* zemin üzerinde biraz uyudu, gözünü açtığında karşısında Takuya'yı gördü. Pencere kenarındaki koltukta oturuyordu, tropik balıklar hakkında bir kitap okuyordu. Annesi orada değildi. Nami ona yaklaştı ama kendini kitap okumaya kaptırmış göründüğünden ona seslenmeye çekindi. Kapının önünden geçerken Takuya'yı başıyla selamladı, koşarak az öncesine dek olduğu meydana döndü.

Nami banka oturdu. Eli boştu. Ne yiyecek ne içecek ne giyecek ne de battaniye vardı.

Nami'nin sahip olduğu tek şey, niyetiydi. Bunun ona yeteceğini söylemişti Takuya.

Nami ne kadar beklediyse de Nanao gelmedi. Gece oldu, sabah oldu, sonra yine gece oldu, sabah oldu, sonra başka bir akşam ve sabah oldu. Bu, defalarca tekrar etti, ama Nanao gelmedi. Acaba ne kadar süre geçmişti? Nami bu şekilde Nanao'yu beklerken, ağır bir gerçekliğin farkına vardı. Meydandaki umumi tuvaletin aynasında yansıyan yüzüne baktığı anda, bir çığlık attı.

Bu da kim böyle?

Oradaki dağ cadısı da kimdi öyle? Soluk kirli teni, çöküк gözleri, çukur yanaklarının üst kısmına kadar inen püskül püskül saçları, kambur sırtı, öne doğru eğilmiş başı...

Bu perişan haliyle Nanao'nun onu tanıma olasılığı yoktu. Yoksa, meydanda önünden defalarca geçmişti de onu tanımamış mıydı?

Nami yerden aldığı bir lastikle saçlarını topladı, yüzünü yıkadı, yüzüne renk gelsin diye yanaklarına masaj yaptı. Geniş geniş gerindi, kürekkemiklerini açıp kapattı.

Biraz daha iyi görünüyor muydu peki? Her ihtimale karşı oturduğu yeri de değiştirdi. Caddeden daha kolay görünen banka oturdu, çenesini kaldırıp sırtını dikleştirdi.

Yine de bir şeyler eksik kalmıştı sanki. Görünüşü konusunda sanki hâlâ ufak bir belirsizlik vardı, anlaşılır bir işaretin olmasının daha iyi olacağını düşündü. En iyi ne olabilirdi? İlk bakışta Nanao'nun Nami'yi tanıyabileceği bir şey. Nami'nin Nanao'nun annesi olduğunu açıkça belirten, kuşkuya yer bırakmayan bir şey.

O sırada birden aklına geldi; hayvan şekilli kraker. Doktorun sıklıkla gönderdiği o atıştırmalığı bebekliğinden beri Nanao ana yemek yerine yerdi. Nami de. O dairede bir dönem sadece o krakerlerle beslenmişlerdi. İşte bu, anne ile oğul dışında kimsenin bilmesinin mümkün olmadığı, onlara özgü bilgiydi. Gördüğünde kararsız kalsa da Nami'nin elindeki hayvan şekilli krakeri görünce, "Aa, tabii ya, o kesinlikle benim annem," diye emin olacaktı. Dahası, yeniden bir araya gelişlerini birlikte kraker yiyerek kutlayabilirlerdi. "Tamam, budur işte!" Ama önce hayvan şekilli kraker almalıydı. Parası yoktu, marketten çalmaya gideyim diye düşündü. Ama ya o sırada Nanao buraya gelirse ne olur diye düşündü. Ya oradan geçer de karşılaşamazlarsa?

Takuya'nın söylediği, "Yolunuzun kesişmesi dileğimle," sözleri sanki lanetli bir büyü gibi çöktü üzerine.

"Ne yapayım, ne yapayım, markete mi gideyim yoksa burada mı kalayım, ya ben gittiğimde Nanao buraya gelirse?"

O sırada pat diye Nami'nin önüne bir şey kondu. Koyu pembe bir kutuydu bu. Kutunun üzerinde hayvanların sevimli resimleri çiziliydi. Nami gözlerine inanamadı.

"Bu, işte bu," dedi içinden. Nami'nin tam da o anda istediği şeydi. Hayvan şekilli kraker. İyi de bu nasıl olmuştu?

Birden ayağa kalktı. Başında düz kasket şapka olan orta yaşlı bir adamla göz göze geldi.

Adam huzursuz bir yüz ifadesiyle Nami'ye bakarken, yine, pat diye başka bir kutu koydu önüne. Bu kez, çikolatalı kurabiyeydi. Adamın ayağının ucunda büyük bir karton kutu vardı, bunları onun içinden çıkarmıştı. Sonra bir kutu tuzlu atıştırmalık koydu. Pat. Bir kutu sade kurabiye.

Ne zaman kurulduğunu bilmiyordu ama Nami'nin oturduğu bankın önünde küçük bir stant açmıştı adam. Adam, standa malzemeler yığıyordu. Pat, pat, tak, güm, pat. Sadece atıştırmalık yoktu. Oyuncak bebekler, kutu oyunları, çalar saat, pelüş oyuncaklar, üzerindeki etikette "saf altından yapılmıştır" yazılı *manekineko*'lar[1] vardı. Nami, "Bunlar da neyin nesi böyle?" diye düşündü. Standın üzerine bir anda bir sürü eşya yığılmıştı.

Nami'nin arkasından, "Çekil, ayağımızın altından çekil," dedi üzerlerinde tişört olan iki genç.

Oturduğu bankı alıp götürmek için bekliyorlardı. Onların peşinden giden Nami'nin dibinden bir kamyonet geçip gitti. İyice bakınca meydanın her yerine steyşın ve kamyonetlerin park ettiğini gördü. Nami'nin bankı, tuvaletin arkasındaki çimenliğe taşınmış, daha önce oraya sıralanan diğer bankların yanında yerini almıştı. Ellerinde uzun, ince çelik direkler, kırmızı ve beyaz kumaş parçası taşıyan insanlar Nami'nin önünden gelip geçiyor, insanlar birbirlerine sesleniyor, tak tak tak tak diye bir şeylerin çakılma sesi geliyordu. Meydanı çeviren çadırlar

1. Çağıran Kedi: Japon kültüründe çok önemli yeri olan, şans, bolluk ve bereket getirdiğine inanıldığı için özellikle dükkânlarda çok sık görülen, farklı versiyonları olan bir Japon halk sembolü. (Y.N.)

kurulmuştu. Bazı çadırlar beyaz, bazıları kırmızıydı. Bazılarının çatıları teneke levhadandı, bazılarınınki mavi brandadan. Pankartlar açılmış, aydınlatmalar yapılmıştı. Meydan kısa sürede bir panayır alanına dönmüştü.

Nami'nin ayağına "Satsuki Kasabası'nın Eğlence Dolu Panayırı. Satsuki Kasabası 1 No'lu Park'ta. 29 Ekim Cuma – 30 Ekim Cumartesi – 31 Ekim Pazar" yazılı bir broşür uçup geldi.

Çadırın kurulmadığı tek yer, Nami'nin az öncesine kadar oturduğu yerdi. Düz kasket şapka takan adam, yanında durduğu steyşın vagondan yükseklikleri farklı birkaç stant daha indirdi, bankın olduğu yere yerleştirdi. Standın üzerindeki eşyalara bakılırsa, bunlar bir oyunun ödülleriydi.

Kasketli adam, Nami'ye doğru bir bakış attı. Nami telaşlanıp ondan gözünü kaçırarak adamın elindeki plastik poşet içinde yüzen Japon balıklarını inceler gibi yaptı. Adam, balıkları doğruca mavi bir tankın içine boşalttı, bir dakika sonra hepsi suyun içinde kayıtsız bir halde yüzüyorlardı. Panayır üç gün sürecekti. Nami o arada acaba hayvan şekilli krakerleri elde edebilecek miydi?

Kasketli adam bir şey sezmiş gibi tekrar bakışlarını Nami'ye çevirdi.

Güneş batarken insanlar festival alanında toplanmaya başladı. Dip dibe yürüyen çiftler, coşku içindeki çocuklar, serin havaya karşın ince *yukata* giyen kız çocuklar gözlerine kestirdikleri stantları parmaklarıyla gösterip yüksek sesle konuşuyorlardı. Radyo kaset çalardan gelen cızırtılı melodi, muhtemelen tüm kasabaya yayılıyordu. "Merhaba, uzun zaman oldu, nasılsın?" Meydanda karşılaşan eski arkadaşlar neşeyle konuşuyorlardı.

Kasketli adamın standı, büyük ilgi görüyordu. Festivalin başlamasıyla şapkasını çıkarmış, kel başına saç bandı gibi katladığı bir havlu sarmış, standın başında duruyordu.

Avuç içlerini birbirine vurup güçlü bir sesle, "Buyurun! Buyurun! Sıraya girin! Sıraya girin!" diyordu.

Nami adamın fark etmemesi için çok yavaşça hayvan şekilli krakerlere doğru yanaştı. Diğer stantlara bakıyormuş gibi yaparak bir adım, bir adım daha derken festivalin başlamasından bir saat sonra nihayet krakerlere uzanabileceği bir mesafeye kadar gelmeyi başardı. Adam onu uzaklaştırmaya çalışmadı ama tam hayvan şekilli krakere elini uzattığı anda Nami'ye sert bir şekilde baktı, bir canavarınkine benzeyen bir yüz ifadesiyle ona dönmüştü. Bir şey yaparsa onu suç üstü yakalama niyetindeydi. Nami fırsat kolluyordu. Adam ödülleri toplarken, müşterilerle konuşurken, para üstü verirken birkaç an yakalar gibi oldu ama neticede kutuya bile dokunmadan panayırın ilk günü sona erdi.

Ziyaretçilerin terk ettiği meydanda stant sahipleri sessizce toplanmaya başladılar. Stantları bırakıp hediyelik eşyaları bir araya getirerek kamyonet ve steyşınlara koydular. Adam, ilk günün sona ermesiyle havluyu çıkardı, cebinden çıkardığı kasketini taktı. Arabaya binmeden önce bir kez Nami'ye baktı, hiçbir şey söylemeden arabasını çalıştırıp gitti.

Panayırın ikinci günü. Gökyüzü bulutluydu. Saat, öğleden sonra dördü gösterdiğinde önceki günkü kamyonet ve steyşınlar geldi. Adam ödülleri daha önce olduğu gibi aynı yere yerleştirdi ve paketleri açarken şüpheyle Nami'ye baktı. Hayvan şekilli krakerler en son çıktı. Abartılı bir özenle onları yavaşça masanın üstüne yerleştirdi. Kutuyu ona bakacak şekilde çevirdi.

Pıt. Bir yağmur damlası tam da neşeli aslanın burnunun üzerine düştü.

Festivalin başlama saati olan beşe doğru yağmur şiddetlenmişti. Adam, katlanır sandalyesinden kalktı, başının üzerinde tuttuğu gazeteyi buruşturdu ve sinirli bir

şekilde yere fırlattı. Ödül eşyalarının üzerini örten plastik örtüyü hışımla çırptı ve eşyaları bir uçtan diğer uca toplayıp karton kutuya koydu. Olduğu yerden kımıldamayan Nami'yi kenara itti, stanttaki her şeyi meydanın sonuna park ettiği steyşın vagona taşıdı. Adam geri gelince, yan taraftaki kalamar satıcısı, "Artık kapatıyor musun?" diye seslendi. Ona cevap vermeden sessiz bir şekilde hazırlığa başladı. Belli ki diğer stant sahipleri yağmurun dinmesini beklemeye niyetliydiler; hepsi ev yapımı çatıların ve çadırların altında direniyor, sigara içiyor ve radyo dinliyordu.

Adam, steyşın vagona binip şoför koltuğunun olduğu taraftaki kapıyı kapattı. Pencere camını yarıya kadar indirdi, uzaktan Nami'ye, "Hey," dedi.

Bu, Nami'ye ilk seslenişiydi.

Adam, başparmağıyla arabanın arka koltuğunu işaret etti.

Bu, "arabaya bin" mi demekti? Nami başını hayır anlamında salladı. Adam yine bir şey diyecek gibi oldu ama sonra homurdandı ve arabayı sürüp gitti.

Festivalin üçüncü günü. Önceki gün yağmur, gün doğana kadar kesintisiz devam etmişti. Adam gittikten sonra diğer stant sahipleri de vazgeçip yerlerinden kalktılar, dönme hazırlığına giriştiler. En son araba da gitti, Nami'nin dışında kimsenin kalmadığı panayır alanına şemsiyeli bir anneyle çocuğu geldi. "Bak gördün mü, bugün panayır yok." Annenin ses tonunda şefkat vardı, ama kız sürekli ağlıyordu. Şemsiyesininkiyle aynı renkte kırmızı yağmurluk giymişti. Avaz avaz bağırırcasına ağlama sesi, anne ve kızı oradan uzaklaştıktan sonra da Nami'nin kulaklarında çınladı, bir türlü geçmek bilmedi.

Bugün, hayvan şekilli krakerler bir kez daha Nami'nin önündeydi. Sağ elini birazcık hareket ettirse, ona dokunabilecekti. Adam oraya bakmıyordu. Festivalin son gününde adamın standının önünde uzun bir kuyruk vardı.

Bu bir meydan okuma mıydı? Özellikle boş bulunuyor gibi görünüyor olsa da Nami'nin elini uzattığı anda onu yakalamak mı istiyordu? Ya da bu adamdan gelen, "Haydi al," anlamında sessiz bir onaylama mıydı? Her koşulda, Nami kutuya elini uzatamıyordu. Uzatmak istese de yapamıyordu. Acaba ne olmuştu? Önceki gün hava sıcaklığı eksilere düştüğünden, tek parmağını bile hareket ettiremiyordu. "Buyurun, buyurun, sıraya girin, sıraya girin," diyen adamın sesi yanı başında olmalıydı, ama sanki çok uzaktaki bir dağdaki hayvanın sesi gibiydi. Panayır müziği, gülüşme sesleri, kızartılan kalamarın cızırtısı, ara sıra duyulan pat pat sesleri, hepsi çok uzaktaydı.

Nami'nin bilinci bir gidip bir geliyordu. Her seferinde Nami kendine, "Güçlü kal," dese de artık devam edemeyecekti. Hayvan şekilli krakerin dış hatları giderek bulanıklaştı, Nami'nin görüş alanı giderek açık kırmızı renkli bir sise bürünmüş gibiydi.

"Anne?" diye bir yerden gelen bir ses duydu Nami, gözlerini açtı birden.

"Anne?"

Yanlış mı duyuyordu?

"Anne? Sen misin?"

Yanlış duymamıştı. Nanao'nun sesiydi bu. Nanao!

"Anne!"

Bu, Nanao'ydu. Nanao, Nanao! Nanao!

Gerçekten de oydu. Büyümüştü. O daireden ayrıldıklarında yedi yaşındaydı, şimdi kaç olmuştu acaba? Üstünde uzun kollu mavi bir gömlek, altında kot pantolon vardı. Kol saati de takıyordu. "Nanao! Nanao'yla bir araya geldim, rüya değil bu, Nanao, Nanao, Nanao!"

"Anne!"

Nanao, tam Nami'ye dokunacağı anda, "Hey!" diye bağırdı adam sinirle.

Nanao uzattığı eli telaşla geri çekti.

"Dokunmak yok! Sıraya gir! Sıraya gir! Araya kaynama!"

Adam Nanao'yı geriye doğru itti.

"Anne, anne!"

Nanao! Nanao!

Nanao, adam tarafından itilip sıranın en sonuna geriledi.

"O kim?" diye sordu Nanao'nun arkasında elbiseli genç bir kadın, başını uzatıp.

"O benim annem," dedi Nanao.

"Annen mi?"

"Hı hı. Benim öz annem. Sana anlatmıştım ya. Çocukken beni ondan almışlardı."

"Aa, tamam."

Genç kadın, değerini ölçüp biçer gibi baktı Nami'ye.

"İyi de öz annen orada ne yapıyor?"

"Beni bekliyor."

Nanao'nun sözlerini duyan Nami, niyetinin ona ulaştığını anladı.

Elbiseli genç kadın, Nanao'nun sevgilisi miydi? Kolunu Nanao'nun koluna dolamış, "Onu boş verelim şimdi, karnım çok acıktı, bir şeyler yemeye gidelim," dedi cilveli bir sesle.

"Bu bitsin de."

"Olmaz, şimdi," diye sızlandı kız. "Atış yapmak çok sıkıcı. Onun yerine *takoyaki* yiyelim haydi."

"Olmaz. Sen gidip önden ye haydi."

"Olmaz! Birlikte yiyelim! Tek başına yersem şişmanlarım!"

"O zaman benim payımı ayır. Bu bitince hemen geleceğim yanına."

"Gerçekten mi? Gerçekten hemen gelecek misin?"

"Geleceğim. Söz."

"O zaman seni *takoyaki* standının önünde bekleyeceğim. Hemen gel ama tamam mı?"

Nanao, genç kadını geçirdikten sonra tekrar Nami'ye döndü. Nanao'nun olduğu yerden Nami'nin durduğu yere kadar yaklaşık beş metre vardı. O arada on müşteri sıralanmıştı.

Nami'nin net duyabileceği şekilde bağırdı Nanao.

"Anne, sıram gelene kadar orada bekle."

Nami, "Hı hı," diye onayladı başını sallayarak sevinçle. Az önceden beri gözyaşları durmak bilmiyordu. Nanao nazik bir çocuk olarak yetişmiş diye.

Sıra biraz kısalmıştı. Her bir adımda Nanao annesinin yüzüne bakıp başını sallıyordu. "Az kaldı anneciğim, bak, bir adım daha yaklaştım sana. Anne, yakında benim sıram gelecek, anne."

Nanao'nun önünde genç bir baba duruyordu. İlkokulun bir ya da ikinci sınıfında görünen kızının elinden tutmuş, Nanao'yla aynı sırada bekliyordu.

Kız, babasına yalvarıp duruyordu. "Baba, bak hayvan şekilli krakerler! Onlardan istiyorum."

"Tamam yavrucuğum, şimdi senin için kazanacağım."

"Yüz yen," diyerek elini uzattı adam.

Baba önceden hazırladığı yüz yen'lik madeni parayı adama verdi.

"Tam para." Adam madenî parayı standın üzerindeki kutunun içine attı, diğer elinde tuttuğu, yaklaşık yetmiş santimetrelik plastik tüfeği babaya uzattı.

Baba özgüvenli bir şekilde gülümsedi.

"İyi bak. Baban ilk atışta isabet ettirecek."

Baba kendisine verilen plastik tüfeği omzuna yerleştirdi. Hayvan şekilli kraker kutusunu hedef alıp bir, iki, üç deyip tetiğe bastı.

Pat diye çıkan sesle birlikte tüfeğin namlusunun ağzından fırlayan mantar saçma, hayvan şekilli kraker kutusunu vurdu.

"Baba, harikasın."

"Harikayım, değil mi?"

Adam, ödülü babaya verdi, bir sonraki hazırlığa başladı. Tüfeğin kolunu geri çekti, cebinden çıkardığı mantar saçmayı içine yerleştirdi.

"Yüz yen."

Nanao adama yüz yen verince, adam tüfeği uzatıp bir adım geri çekildi.

Nanao'nun hareketinde hiç tereddüt yoktu. Diğer müşteriler gibi tüfeği omzuna yaslamadı. Silahın namlusunu Nami'ye doğrultur doğrultmaz tetiği çekti.

Namlunun ağzından fırlayan mantar saçma, Nami'nin sağ omzuna isabet etti.

Nami şiddetle sarsıldı. Ayakları yerde kaldı ama bedeninin üst kısmı dairesel bir hareketle döndü ve sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi sola düştü.

Bir gürültü duyuldu. Rafın köşesine kulağının arka tarafını çarpan Nami'nin ayakları kaydı, sırtüstü yere düştü. Devamında bir gümbürtü duyuldu.

Az önceki sarsıntıyla birincilik ödülü olan altın kaplama *manekineko* Nami'nin başının üzerine düşmüştü.

"Tam isabet!"

Adam gong çaldı.

Nanao, tüfeği platformun üzerine koydu. Sessizce arkasını dönüp gidiyordu ki adam telaşla seslendi.

"Hey, nereye gidiyorsun? Ödülünü unuttun!"

"Gerek yok," dedi Nanao.

"Gerek yok mu? Hayır, hayır, hayır, olmaz öyle şey. İsabet ettiren kişi sorumluluğu alır ve ödülü götürür."

"Gerekmez dedim."

Adam, elini Nanao'nun omzuna koydu, alçak sesle çıkıştı.

"Beyefendi, bu şekilde olmaz. Buranın da kuralları var. Onlara uymazsanız..."

O sırada uzaktan Nanao'yu çağıran ses geldi. "Nanao. Haydi! *Takoyaki* soğuyor."

"Geliyorum."

Nanao adamın elini itti, hızlıca koşmaya başladı.

Öf, dedi adam ve kel kafasını kaşıdı. Sonra geri döndü ve etraftakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bağırdı.

"Hey, bu ödülü alıp götürecek kimse yok mu? Bedava, para istemez."

Kimse öne çıkmadı. Birkaç kişi merak edip, "Neymiş bedava olan, neredeymiş?" deyip baktı ama hepsi de Nami'nin başından ve alnından kanlar akarak yerde yattığını görünce çığlık atarak oradan kaçtılar.

İçlerinden yalnızca biri yerde yatan Nami'nin yüzüne endişeyle bakıyordu. Takuya'ydı.

Nami, "Takuya..." dedi.

"İyi misiniz?"

"Hı hı."

Takuya gülümsedi.

Arkasındaki annesi miydi? Ne kadar da nazik görünüyordu. Takuya ve orta yaşlı annesi hafifçe başlarını eğip Nami'yi selamladıktan sonra, panayır alanına yürüyüp gözden kayboldu.

Adamın standının önünde az öncesine kadarki kalabalık bir anda değişti ve etraf sessizleşti. Nami'nin yüzünden müşteri gelmiyordu. "Kahretsin," diyen adam başını ellerinin arasına alarak yerde kanlar içinde yatan Nami'ye iğrenir gibi baktı. Derin bir iç çekti, hantal bir şekilde öne eğildi ve Nami'nin bacaklarını havaya kaldırdı. Onu umumi tuvaletin arkasındaki çimenliğe kadar sürüdü, üst üste konmuş bankların ötesine, çok daha ileriye, çimenlik alanın bittiği çalılığa bıraktı. Oradaki yabani otlardan koparıp Nami'nin üzerine örttü, sonra umumi tuvalete girdi, işini hallettikten sonra oradan ayrıldı ve geri dönmedi.

Bir süre sonra festival alanından adamın güçlü sesi duyuldu. "Buyurun, buyurun, sıraya girin, sıraya girin."

Nami, yıldızsız, kapkaranlık gökyüzüne bakarak, o sesi dinledi. Adamın sesinden başka sesler de geliyordu. Pamuk şeker torbasını bağlarken çıkan ses, elma şekerine yapışmış plastiğin soyulurken çıkardığı ses, tahtadan yemek çubuklarını birbirinden ayırırken çıkan çıtırtı, su yüzeyinde zıplayan Japon balıklarının sesi, baloncukların sesi, kendi kalp atışının sesi.

Nami, uzun bir süre can çekişti.

Birkaç saat sonra panayır sona erip de geride duyulan tek ses böceklerin ötüşleriydi. Nami hâlâ ölmemişti.

Ne zaman öleceğim acaba diye düşündü.

Ne ay görünüyordu ne de yıldızlar.

Gece yarısı olunca birkaç damla yağmur atıştırdı.

* * *

Beyaz, serin bir sabahtı.

Gökyüzünde, ondan daha önce ölmüş olan herkes, sabırsızlıkla Nami'nin onların yanına çıkmasını bekliyordu. "Hızlı, daha hızlı. Nana'cık, daha hızlı."

Nihayet Nami geldiğinde hepsi birden Nami'nin yanına koştu.

"Sonunda bitti."

"Elinden geleni yaptın," deyip Nami'yi kucakladılar.

Bir Gece Yaşadıklarım

Okuldan mezun olduktan sonraki on beş yıl işsizdim. Günümü neyle geçirdiğimi sorarsanız, yerde uzanıp televizyon izlerken abur cubur yiyordum. Babam her gün, "Bir işe girip çalış, çalışmayacaksan da çık git buradan," diyordu. Ama ben ne çalışmak ne de evden ayrılmak istiyordum. Ölene dek uzanıp yatmak istiyordum.

Çocukluğumdan beri böyleydim. Mümkün olduğunca okula gitmeden tüm günümü evde yan gelip yatarak geçirmek istiyordum. Ama buna babam izin vermiyordu. Bu yüzden zorunlu eğitim süresince kendimi zorlayarak evden dışarı çıktım. Ve dışarıda pek iyi anılarım olmadı.

Sabahtan akşama dek neredeyse tüm vaktimi yatarak geçirince, iki ayakla yürümek gitgide zahmetli bir işe dönüştü. O zaman, mümkün olduğunca ayağa kalkmadan vaktimi yüzüstü sürünerek geçirmeye çalıştım.

Uyanıkken de yatarken de hep aynı pozisyondaydım. Arada bir sürünerek tuvalete gidiyordum. Televizyon, mendil, uzaktan kumanda, manga gibi yaşamım için gerekli her şey yanımda oluyordu. Karnım acıktığında da elimin ulaşabildiği yerdeki abur cuburları yiyordum. Abur cubur olmadığında, kedi beslediğimden onun mamasını yiyordum. Bazen kedinin tuvaletini kullandığım da oluyordu. Bu yüzden kedimle sıkça kavga ediyorduk.

Bir gün her zamanki gibi yere uzanmış televizyon izliyordum ki babam öğüt vermeye başladı. "Ah, yine mi?" diye düşündüm ve onu dinliyormuş gibi yaptım. Ama bu kez uzun sürdü. Arada tuvalete gitme ihtiyacı olunca, yerde sürünerek kedinin tuvaletini kullanmaya gittim. Döndüğümde babam, rulo yaptığı gazeteyi başıma pat pat diye vuruyordu. Odada oradan oraya kaçtım. *Tatami* zeminde babamdan daha çeviktim. Gençliğinde hobisi Fuji Dağı'na tırmanmak olan babam da yaşlanıp bel ağrısı çeker olmuştu. Beni yakalamaya kalktığı her anda, "Ah, acıyor, acıyor," diyordu. Babamın bacaklarının arasından sıyrılıp koridora çıktım. "Defol git!" diye bağırdı babam arkamdan. "Bir daha geri gelme!" Kilitli olmayan ön kapıdan çıkıp gittim.

Aceleyle dışarı çıkmıştım, açık hava beklemediğim şekilde ferahtı. Avuçlarımda asfaltın sıcaklığını hissediyordum, güneş ışığı tüm sırtıma vuruyordu. Hatırladığım kadarıyla mayıs ayının sonlarıydı. Gözümün önünde uzayan yol boyunca durmadan ilerledim. Nereye gittiğimi kendim de bilmiyordum. Ben böyle devam ederken, babamın sakinleşeceğini düşündüm. Yorulunca uyumak için yolun kenarına geçtim, dinlenince tekrar yola devam ettim.

Dördüncü molamdan sonra yönümü tamamen kaybettiğimi fark ettim. Hatırı sayılır bir mesafe kat etmiş gibi hissediyordum ama hangi yönden geldiğimi bilmiyordum. Evden çıktığım zamana kıyasla, ayak seslerinde belirgin bir artış vardı. Göz hizamdan bakınca etraftaki manzarayı tam kestiremedim, ama istasyon önü veya şehir merkezi gibi insanların çok olduğu bir yere yaklaştığımı hissettim. Ben fark etmeden güneş batmış, karnımdan gurul gurul sesler çıkmaya başlamıştı.

Yerde patlamış mısır buldum, bir avuç alıp ağzıma attım. Evde kedi mamasına alışık olduğumdan dolayı keskin tuz tadını aldım; lezzetliydi. Etrafa şöyle bir bak-

tım, oraya buraya sıçramış patlamış mısırlar vardı. Bir avuç, bir avuç derken kendimi patlamış mısır yemeye kaptırdım, yoldan geçenler beni kendi halime bırakmıştı. Dışarı çıkalı uzun zaman olmuştu, ama o arada pek çok ayak bana çarpmaktan kaçınmış ya da üstümden atlayarak geçmişti. Dış dünya tahmin ettiğimden daha güvenliydi. Sadece bir kez sırtıma basılmıştı ama o zaman da, "Ah, affedersiniz, affedersiniz, sizi fark etmedim," diye özür dilemişti basan kişi, ama asıl ben kendimi hatalı hissetmiştim. Çünkü yol kenarında yerde yatan kişi bendim.

Patlamış mısırın hepsini yiyip bitirdim, başka bir şey var mı diye etrafa bakınırken birden yağmur başladı.

Islanmamak için yer ararken yağmurun şiddeti arttı, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Nihayet kuru bir yer bulduğumda tamamen gece olmuştu.

Yağmurdan korunmak için bulduğum yer, kapalı alışveriş merkeziydi. Çalışma saati çoktan bitmiş görünüyordu, caddenin iki tarafına dizilmiş dükkânların gri kepenkleri kapalıydı, önlerinde karton kutular ve çöp torbaları vardı.

Az önce yediğim patlamış mısırı çoktan sindirmiştim, midem bomboştu. Yiyecek aramak için etrafta gezinirken bir dükkânın önünde küçük siyah bir plastik poşet fark ettim. Yaklaşınca güzel bir yağ kokusu aldım. Düğümü çözdüm ve içine baktığımda ezilmiş kroketlerle dolu olduğunu gördüm.

Birini parmak uçlarımın arasına alıp bir ısırık alınca hafif tatlı patates tadı yayıldı ağzıma. Çekilmiş kıyma ve yağlı nemli hamur, bir anda tüm yorgunluğumu geçirdi. Göz bile kırpmadan kroketleri yedim. Hepsini bitirdiğimde istemsizce geğirdim.

İşte tam o anda bir canlının varlığını hissettim.

Arkamda bir şey vardı. Orada olduğundan emindim. Kedi? Hayır, daha büyük bir hayvan. Köpek ya da

yabandomuzu? Ne olduğunu anlamadım ama başımın arkasında bir bakış hissettim. Tedirgin bir halde kafamı çevirdim. Şaşkınlıktan kalbim duracak gibi oldu. Şaşırdım. Karşımdaki bir insandı.

O bir insandı, bir erkek. Uzun saçları vardı, yüzünün yarısı sakal ve bıyıkla kaplıydı. Beni asıl şaşırtansa, onun da benim gibi yerde yatıyor olmasıydı.

Yüzüstü yatıyordu. Gözlerini yüzüme dikmiş, bana bakıyordu. Sanki bir güç tarafından tutulmuş gibi bir süre bakışlarımız birbirine kilitlendi.

İlk kımıldayan o oldu. Sokağın diğer tarafından karnının üzerinde sürünerek bana yaklaştı. Yüz yüze gelmek için yavaşça ona doğru döndüm.

O ilerleyince ben de ilerliyordum. Adamın yüzüyle benim yüzüm arasındaki mesafe giderek kısalıyordu. İki metre, bir metre. On santimetre, beş santimetre, bir santimetre. Adamın sakalı burnumun ucuna dokunuyordu artık. O anda güçlü bir ışık ikimizin de yüzünü aydınlattı.

"Dikkat!" diye bağırdı adam.

Yeryüzünün kükremesi gibi gürleyen bir motor sesi bize doğru yaklaşıyordu. Adam beni elimden tuttu, var gücümüzle yolun kenarına kaçtık.

Geçen bir kamyondu. Tekerlek sesleri uzaklaşana dek bekledikten sonra adam konuştu.

"Çöp toplama kamyonu. Her akşam bu saatte gelir."

"Şaşırdım..."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Birazdan U dönüşü yapıp gelecek. Burası tehlikeli."

Adam arkasını döndü, çarşıdaki iki dükkân arasındaki sokağa girdi. Ben de peşinden gittim.

Adam bu yolda gitmeye alışkın olmalıydı ki karanlığın içinde hızlıca sürünerek ilerledi. Bense başımı sert bir şeylere çarptım, ayağıma plastik poşet gibi bir şeyler dolandı, az bir mesafeyi bile kat etmekte güçlük çektim.

Sokaktan çıktığımda adam beni bekliyordu. Nihayet ona ulaştığımda, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

"Hımm, eh işte."

"Bundan sonrası güvenli. Bu yol araçlara kapalı çünkü."

Adamla yan yana geldik. Yağmur bir anda dinmişti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, "Evime," dedi.

Kısa bir süre sonra adam, çite benzeyen bir şeyin önünde durdu.

"Burası."

Dış kapıdaydık. Adam alnıyla kapıyı itip açtı. Kapı açılırken gırç diye ses çıktı.

Dış kapının ilerisinde başka bir kapı vardı. Adam, tak tak tak diye kapıyı vurdu. İçeride ışık yandı. Kısa bir süre sonra kapı içeriden sessizce açıldı. Adamın omzunun üzerinden beyaz çoraplı bir çift ayak göründü.

"Bu, annem," dedi adam.

Bu ani gelişme karşısında şaşırmıştım, yine de, "İyi akşamlar," dedim.

Annenin elinde banyo havlusu vardı. Yüzü görünmüyordu ama çoraplarıyla aynı renkte önlük takmıştı. Adamın ıslanmış saçını banyo havlusuyla sildi. Annesinin elleri beyaz ve tombuldu, sol elinin ortaparmağında gümüş bir yüzük vardı. Adamı kuruladıktan sonra aynı havluyla benim saçlarımı da kuruladı. Çekinerek teşekkür ederim.

"Size zahmet oldu. Teşekkür ederim."

Adam, eşiği olmayan koridora girdi. Arkasına baktı, bana, "Haydi gel," dedi.

Annesi en önde yürüyordu. Pembe renkli terlikleri yerde yumuşak bir ses çıkarıyordu. Adam annesinin peşinden gidiyor, adamın ardından da ben yürüyordum. Pırıl pırıl parlayan koridorda ilerlemeye çalıştıkça kayıyor-

dum. Tırnağımla koridoru her kavradığımda adam hemen başını çevirip bana bakıyor, eğlenir gibi gülümsüyordu. Koridordan geçtikten sonra karşımızda geniş bir alan belirdi.

"Oturma odası," dedi adam. Karmaşık desenli kilimin üzerinde ilerledik, kilim bitince yine bir koridor başladı.

"Burası depo." "Burası tuvalet." Deponun sürgülü kapısı vardı. Tuvaletin kapısının altındaki boşluktan oda spreyi kokusu geliyordu. "Burayı bilmiyorum." "Burayı da bilmiyorum." Geniş bir evdi. Birçok kapının önünden geçtik.

Göz açıp kapayana dek annenin beyaz çorapları ve pembe terlikleri gözden kaybolmuştu. Adam koridorun sonundan sola döndü, kâğıdı delik sürgü kapının önünde durdu.

"Burası benim odam."

Parmağını deliğe sokup yana itti.

"Haydi gir."

Tatami zeminli oda göründü.

"Keyfine bak. Annem çay yapıp getirecek."

Adamın ısrarı üzerine içeri girdim. Hiçbir dekoratif eşyanın olmadığı, kasvetli bir odaydı. Televizyon, çalar saat, uzaktan kumanda, yastık, mendil, hepsi de *tatami* zeminin üzerindeydi. Kitaplık sadece iki raftan oluşuyordu ve hepsi de cep boy kitaplardı. Kitaplığın önünde üç tane yer minderi vardı, onun yanında havlular yığılıydı. Odanın bir köşesinde gazete kâğıtları seriliydi. Onun altında kedi kumu kabını gördüm.

Tam önümde uzun, ince bir boru sallanıyordu, ne olduğunu merak ettim. Var gücümle başımı uzatıp bakınca büyük bir cam küre gibi bir şeye bağlı olduğunu gördüm.

"Bu içme suyum," dedi.

Adam elini uzatıp boruyu kavradı, ağzına götürüp bir yudum aldı. "Annem suyu her gün tazeler."

Birden sürgü kapı sessizce açıldı, odanın içine bir şey sürüldü.

"Teşekkür ederim," dedi adam. Kapı hemen kapandı.

Odanın girişine bırakılan şey, bir tepsiydi. Adam, elini uzatıp onu kendine çekti. Tepsinin üzerinde içinde pipet olan iki büyük bardak, iki ıslak mendil, iki ufak kek vardı. Adam ıslak mendille elini sildikten sonra keklerden birini aldı, bana da işaret etti.

"Yesene. Çok lezzetlidir."

Harika pişmiş açık kahverengi hamurun üzerinde badem tanecikleri vardı.

"Teşekkür ederim." Az önce yediğim kroketlerle doyduğumu unutup yutuverdim keki. "Elinize sağlık."

"Ne kadar da hızlısın," deyip güldü adam.

"Çok lezzetli olunca."

"Evet, lezzetlidir. Annem yaptı."

"Ev yapımı demek. Harika."

"Annem kek pişirmede bir dâhidir." Adam kendi övülmüş gibi bir yüz ifadesine büründü. "İster Japon keki olsun ister Avrupa, annem ne pişirse lezzetli olur. Sadece kek değil diğer günlük yemekleri de lezizdir."

Annesiyle gurur duyuyor görünüyordu. Oysaki annesiyle henüz tek bir kelime bile konuşmamıştık.

"Annen benden rahatsız olmamıştır değil mi?"

"Yoo, hayır. Neden olsun ki?"

"Beklenmeyen misafir gibi geldim ya. Az önce, 'İyi akşamlar,' dedim ama bana cevap vermedi."

"Annem öyle biridir."

Adam güldü. "Endişelenmene gerek yok. Biz de hiç konuşmayız zaten. Laf atan da hep ben olurum."

"Konuşmaz mısınız hiç? Annenle?"

"Konuşmayız. Aramız kötü değildir ama. Annem çok iyi biridir. Her şeyimi o karşılar. Bana yiyecek getirir, su tankına su koyar, kumu değiştirir, havalandırmayı dü-

zeltmek için gelir. Odamı temizler, çamaşırlarımı yıkar, her cumartesi bana banyo yaptırır. Bugün hangi gündü?"

"Seni ne çok seviyor olmalı."

"Hayır, tam olarak öyle değil. Annem çok iyi biridir, hepsi bu."

Adam uzaktan kumandayı eline aldı, televizyonu açtı. "Ah, *Wasshoi!* Bilgi yarışması programı! Bugün perşembe miymiş?"

Adam iki yer minderi çekti, birini bana verdi, diğerini çenesinin altına yerleştirdi. Gözlerini televizyon ekranına sabitledi, sunucunun sorusuna ekrandaki kişiden önce cevap verdi.

"Uesugi Kenshin!"

"Doğru! Ne harikasın!"

"Tarih en iyi bildiğim konudur."

Rafta dizili kitapların hepsi, tarihî romanlardı.

"Yamaguchi eyaleti!"

"Yine bildin. Harikasın."

Adam bir süre kendini yarışma programına kaptırdı. Reklamlara geçtiği sırada, ona adını sordum.

"Jack," dedi. Ama nasıl bakarsam bakayım, o bir Doğulu'ydu.

"Gülme," diye ekledi.

"Gülmüyorum. Annen mi verdi adını?"

"Annemin oğlu verdi," dedi Jack. "Onun adı Noboru. İlkokula gidiyor. Üçüncü sınıftaydı sanırım. Şimdi banyoda olmalı."

"*Kardeşin* yani?"

"Hayır, kardeşim değil," dedi Jack yüzünü buruşturarak. "Eskiden sevimliydi gerçi. Son zamanlarda tavrı da sözleri de kabalaştı, açıkçası epey bocalıyorum. Bana emir de veriyor."

"Sana adını *kardeşin* verdi yani?"

"Diyorum ya, o benim kardeşim değil. Noboru, beni bulan kişi. O zaman kreşe gidiyordu. Jack, o günlerde

çok severek izlediği bir animedeki kahramanın adı. Adımın ne olduğunu pek umursamıyorum, ama adımı keşke annem verseydi."

"Bu durumda o, senin öz annen değil, öyle mi?"

"Hayır, o benim annem."

O sırada ayak sesi duyuldu. Terlik de çorap da giymemiş, koridorda yalınayak gezinme sesiydi bu.

"Geldi işte," dedi Jack.

Odanın kapısı şiddetli bir şekilde açıldı, aynı zamanda tiz bir çığlık odanın içine yayıldı.

"Vay canına! İnanamıyorum! Ha ha ha!"

Güneşte yanmış iki sıska ayak, *tatami* zemin üzerinden bize yaklaştı, aynı şekilde güneşte yanmış yüz, aşağı eğilip yüzüme baktı.

"Nihayet birini bulup getirmişsin!"

"Noboru bu," diye fısıldadı Jack yanı başımda.

"Anne! Anne!" diye koridora doğru bağırdı Noboru.

"Eveet," diye uzaktan cevap geldi.

"Gel! Hemen!"

Bir süre sonra beyaz çorap giymiş ayaklar, kapının ardından baktı.

"Bak!" diyerek bir parmağını yüzüme doğrulttu Noboru.

"Biliyorum."

"Aa! Nereden biliyorsun?"

"Ona benden başka kim çay ve kek getirirdi ki?"

"Nasıl yani? Neden önce bana söylemedin?"

"İyi de sen banyodaydın."

"Neden hemen bana söylemedin? Ona ben kek vermek isterdim! Hep sen yapıyorsun bunu! Ne bencilsin!"

"Ah, öyle mi? Peki, tamam. Yarından itibaren bunlara keklerini sen verir misin? Çaylarını da verirsin sularını da; onlara yemek de hazırlarsın. Döşeklerini serer, kumlarını değiştirir, banyolarını yaptırırsın."

"Olur, ben yaparım."

"Yalancı seni. Jack geldiğinde de her şeyi ben yaparım demiştin, ama her işi yapan benim."

"Bu kez söz! Yarından itibaren hepsini ben yapacağım! Sana hiç iş bırakmayacağım."

"Tabii, tabii."

"Vay be. Gerçekten de bulmuş. Jack, seni çapkın!"

"Hı hı. Öyle görünüyor."

"Çocukları olur mu peki?"

"Hemen doğurması mümkün olmaz."

"Peki ne zaman doğurur?"

"Dur bakalım, daha bugün geldi. Biraz alışsın da."

"Yakın zamanda doğurmaz mı acaba? Ben çocuk adı düşünüyorum bile. King, Gamma ya da Gorimaru olacak. Hangisi iyi sence?"

"Hepsi de oğlan çocuğu adı değil mi onların? Kız doğarsa ne olacak?"

"Kız adı zor. Onu sen düşün."

"Hımm. Happy'cik diyelim mi?"

"Hayır! Olmaz."

"Öyle mi? Güzel ad bence. Peki, buna Happy'cik adını verelim mi?"

"Hımm, olur. Hey, sana Happy'cik diyelim mi?"

Ne olduğunu anlamamıştım bile, şaşkınlıkla başımı sallayıp onayladım.

"Ha ha ha. Bak, sevindi. Happy'cik. Sen ve Jack bugünden sonra karıkocasınız. Bir sürü çocuk yapın."

"Sohbetimize yarın devam edelim. Artık uyuma vakti."

"Olmaz. Babam gelene dek uyumam."

"Babanın bugün toplantısı var, geç gelecek demiştim ya sana. Gece yarısını bulur dönmesi."

"O zaman gece yarısına kadar uyanık kalırım ben de."

"Saçmalama bakayım!"

Pat diye başa vurma sesi duyuldu.

"Tamam, anladım, ama bekle biraz," diyen Noboru odadan çıktı. Sonra hemen geri geldi.

"Bu sana."

Önüme bir kutu süt koydu.

"Ve bu da senin Jack."

"Teşekkür ederim," dedi Jack.

Annesi dolabı açıp döşek çıkardı. Noboru'yla birlikte onları sererken ben ve Jack odanın kenarında durduk. İki döşeği birleştirip üzerine iki yastık koydular.

"Jack, Happy'cik, iyi geceler," dedi Noboru.

"İyi geceler," dedi Jack.

Kapı kapandı. Ayak sesleri uzaklaştı, bir kez daha odanın içinde baş başa kaldık. Bilgi yarışması programı bitmiş, televizyonda yabancı bir ülkeye düşen göktaşının haberi gösteriliyordu.

Jack'e soracak çok sorum vardı. Hangisinden başlayayım diye bocalarken, o benden önce konuştu.

"Bu durumda senin adın artık Happy'cik oldu."

"Gülme," dedim.

"Gülmüyorum," dedi Jack. "Sevimli bir ad. Annemin iyi bir zevki var. Ona karşın Noboru ne önermişti? King, Gamma, Gorimaru muydu? Hepsi de güçlü adlar."

"Çocuk adı diye bir şey de demişti Noboru."

"Hı hı."

"Ne demek istedi? Senin çocuğunu mu doğuracağım?"

"Aa, şey, o..."

"Noboru dedi ya. Sen beni bulup getirmiştin."

"Hı hı."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hımm," dedi Jack hışır hışır sakalını kaşıdı, gergin görünüyordu. "Aslında, çok önceden beri bana, git kendine güzel bir eş bul diyordu."

"Güzel bir eş."

"Çok ısrarcıdır Noboru. Asla pes etmez, söylediğini illaki yaptırır. Bu yüzden bu sıralar her akşam o eşi aramaya çıkıyordum. Ama kolay değildi. Nihayet bu gece seni buldum. Tabii ki bana hayır diyebilirsin."

Jack sıkıntılı ve hüzünlü göründü. Bugün ilk kez gördüğüm birinden evlenme teklifi almıştım.

"Sence ben eşin olmak için uygun biri miyim?"

"Elbette!"

Jack'ın nefesi yüzüme kadar geldi. Az önce yediği tatlı kekin kokusunu duydum. Jack doğrudan gözlerime baktı, "O kişi sensin," dedi.

O *kişi sensin*. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Onunla ilk göz göze geldiğim anda anlamıştım bunu. Başımı öne eğdim.

"O zaman teklifini kabul ediyorum."

"Ah, harika."

Jack rahat bir nefes aldı. Sonra Noboru'nun bıraktığı kutu süte uzandı, pipeti saran şeffaf şeridi dikkatlice çıkardı, onu sol yüzükparmağımın etrafına sıkıca sardı.

"Yüzük yerine."

Annesinin yere serdiği döşeğin üzerinde süt içtik. İçerken alnımız birbirine değecek şekilde, kıkır kıkır güldük. Jack'in yumuşak sakalı defalarca burnuma ve yanaklarıma değdi, her seferinde neredeyse ağzımdan süt dökülecekti. Bu sabah, evden çıktığımda, bunları yaşayacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Bundan sonra Jack'le hep böyle lıkır lıkır süt mü içeceğiz? King, Gamma, Gorimaru'yla kıkır kıkır gülerek burada süt mü içeceğiz?

Hâlâ inanamıyordum. Ama inanmasam da, bu bir gerçekti. Sol yüzükparmağımda az önce aldığım yüzük niyetine takılan şeffaf şerit parlıyordu.

Birden babam geldi aklıma. Erkek arkadaş bir yana tanıdık diyebileceğim biri bile olmamıştı hayatımda, bu

kadar hızlı evleneceğimi söylediğimde acaba yüzünde nasıl bir ifade olacaktı? Çok şaşıracağına emindim. Şaşırıp sevinç gözyaşları dökecekti mutlaka. Bugüne dek pek çok dert açmıştım başına, bundan sonra rahatlayabilirdi.

Çalar saate baktım, az sonra gece on olacaktı. Evden kovulduğumdan bu yana yarım gün geçmek üzereydi. Bu saate kadar babamın öfkesi de geçmiş olmalıydı.

"Jack, benimle evime gelir misin?"

Jack, ağzında pipet, kaşları çatıldı.

"Nereye?"

"Eve. Benim evime."

"Ne? Senin evin mi var?"

"Evim dediğim, babamın evi."

"Baban mı? Senin baban mı var?"

"Var. Annem yok. Seni babamla tanıştırmak istiyorum. Vakit geç oldu ama eve dönmezsem babam endişelenir. Sen de benimle gelsene."

"Ne diyorsun? Olmaz. Mümkün değil."

"Neden?"

"Neden mi? Gelemem. Gelmem mümkün değil."

"Evleneceğiz ya, onunla tanışsan iyi olur. Ona evleneceğimizi söyleyeceğiz yalnızca."

"O kadar kolay değil. Onunla tanışmam da mümkün değil."

Jack'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi.

"Neden olmuyormuş?"

"Olmaz. Özür dilerim."

"Anladım. Çok yazık. O zaman ben tek giderim. Yarın sabah dönerim."

Döşeğin üzerinden süründüm, kapının deliğine elimi soktum.

"Olmaz! Gidemezsin," diyen Jack ayak bileğimi güçlü bir şekilde tutup çekti.

"Ne yapıyorsun? Eve gidip babama haber vereceğim yalnızca. Yarın yine gelirim."

"Gitme."
"O zaman sabah olmadan geri gelirim."
"Gerçekten mi?"
"Gerçekten."
"Gerçekten geri gelecek misin?"
"Geri geleceğim."
"Söz verir misin?"
"Söz."

Jack, kavradığı ayak bileğimi bıraktı. Serçeparmaklarımızı birbirine geçirip söz verdik.

Koridora çıktığımda duş alma sesi duydum. Annesi miydi? Noboru uyuyor olmalıydı. Ne ayak ne de konuşma sesi vardı.

Koridorda yürümeye başlamıştım ki Jack, "Orası değil," diye seslendi arkamdan. "Bu saatte buradaki kapı kilitli olur. Buraya gel."

Dediği yer, az önce önünden geçerken depo diye gösterdiği sürgü kapılı yerdi. Kapıyı açtım, içerisi kapkaranlıktı. Girer girmez başımı kutu gibi bir şeye çarptım. "Dikkat et," dedi Jack. Mobilyanın ayaklarıyla karton kutular arasından sürünerek zar zor pencere kenarına ulaştım.

"Buradan çıkabilirsin." Jack perdeyi kaldırdı. "Buranın kilidi kırık."

"Teşekkür ederim."

Pencereyi geçebileceğim genişlikte açtım. Yüzüme soğuk rüzgâr çarptı. Sokak lambalarından olsa gerek, dışarısı evin içinden daha aydınlıktı.

Biraz meyil vardı, ellerimi dikkatli bir şekilde kullanarak bahçeye kadar indim. Arkama dönüp bakınca Jack'in ağlamaklı yüzünü gördüm. İlk o zaman fark ettim. Yüzü sakallıydı ama aslında hâlâ bir çocuktu.

"Annene durumu anlat olur mu?" dedim.

"Tamam, anlatırım," dedi Jack.

"Hemen döneceğim."

"Seni bekliyorum."

Jack'in yönlendirdiği gibi sağa doğru ilerleyince karşıma dış kapı çıktı. Alnımla ittim, açılmayınca sürünerek altından geçip caddeye çıktım.

Dar sokaktan geçip kapalı çarşıya vardığımda büyük bir hata yaptığımı anladım. Nereye gidiyordum? Evimin hangi yönde olduğunu dahi bilmiyordum.

Dikkatsizlik etmiştim. İyice düşününce şu an bulunduğum semtin adını dahi bilmiyordum. Geri dönüp Jack'ten bir harita ödünç alayım diye düşündüm. Tam dönmüştüm ki önüm birden aydınlandı. Aynı anda bugün ikinci kez yeryüzünün kükremesi gibi gürleyen o motor sesini kulağımın dibinde duydum. Kaçamadım. Ezildim.

* * *

Beni ezen, bir çöp kamyonuymuş. Gazetede çıkan habere göre direksiyon başındaki bir belediye görevlisiymiş. Polis soruşturmasında, "Yolun ortasında yatan biri olabileceğini düşünemedim," demiş. Bu kazadan aldığım yaralar ancak üç ayda iyileşti.

Bunları bana, bilincim yerine geldikten sonra anlattılar. Öncesinde ne yaralarım hakkında en ufak bir bilgim vardı ne de kaza haberinin gazetede çıktığından. Ambulansla hastaneye kaldırıldıktan sonraki tüm hafta boyunca hastane odasındaki yatağımda bilincim kapalı şekilde yatmaya devam etmişim. Uyandığımda, ilk gördüğüm babamın yüzüydü. "Mayumi, Mayumi," diye defalarca adımı söyledi.

"Baba. Ben evleniyorum," demişim yüzümde gülümsemeyle. Sonra yine uyuyakalmışım.

Ne babam ne doktor ne de hemşireler, hiçbiri anlattıklarıma inanmadı. "Kazanın şokuyla rüya ve gerçek ara-

sında ayrım yapamıyorsun," deyip durdular; böylece ben de neyin gerçek olduğunu anlayamaz oldum. Yüzükparmağıma yüzük yerine takılan şeffaf şerit, ben fark etmeden çıkıp gitmişti, onu bulamadıklarını söylediler. Kendi gözlerimle teyit etmek için taburcu olduktan sonra kaza yerine gittim. Ezildiğim yer, evimden yaklaşık iki kilometre uzaklıktaki kemeraltı çarşının içiydi. O gün evden çıkıp çok uzaklara gittiğimi düşünmüştüm, ama aslında yaşadığım çevrede dolanıp durmuşum.

Uzunluğu beş yüz metre olan o kapalı çarşıyı koltuk değnekleriyle yürüdüm.

Girişten on metre kadar gidince bir kasap dükkânı vardı. Girişinde kroket satılıyordu, bir tane alıp hemen tadına baktım. Bir ısırık alınca emin oldum. Sıcaklık ve dişimdeki hissi farklı olsa da bu o gece siyah poşetten çıkarıp yediğimle aynı tattaydı.

Kasap dükkânının sağ tarafında manav, solunda eczane vardı. Kasapla eczane arasında tek kişinin geçebileceği ince bir yol uzanıyordu. Çöp ve hurdalardan geçtikten sonra "Araç Giremez" yazılı tabelanın olduğu sokağa çıktım. Caddenin diğer tarafında birbirine benzeyen evlerin sıralandığı bir yerleşim alanı vardı.

Evlerin çatıları aynı renkte, pencereleri benzer şekilde, duvarları aynı renkteydi. Her evde demir kapı vardı. Her bir evin zilini çaldım ve diyafondan Jack'in orada olup olmadığını sordum.

"Yok."

"Hayır, yok."

"Bir yanlışlık olmasın?"

Her evden benzer cevap geldi. Yanıtlayan kişinin sesi tiz olduğunda kendimi tutamayıp, "Siz annesi misiniz?" diye sordum.

"Siz kimsiniz?"

"Ben Happy'ciğim."

"Gidin buradan, yoksa polis çağıracağım."

Aynı konuşma defalarca tekrar etti. Jack'i bir daha göremedim.

* * *

O zamandan bu yana on yıl geçti. O günlerde işsizdim, şimdiyse aileme destek olmak için her gün çalışıyorum. Kocamı ve çocuğumu uğurladıktan sonra bisikletimle yarı zamanlı çalıştığım fabrikaya gidiyorum. İşim, sabah dokuzdan öğleden sonra üçe kadar sürüyor, ara vermeden el kremi kutularının üzerine etiket yapıştırıyorum. Doğama uyuyor olmalı, çünkü eğlenceli olup olmadığı sorulursa, eğlenceli diyebilirim. Belirli bir ritmi tutturarak el bileğimle parmak uçlarımı hareket ettirmeyi, her ayın yirmisinde maaş almayı, sabah toplantısından sonraki radyo egzersizlerine katılmayı, çalışma arkadaşlarımla birlikte hazır yemek yemeyi, o sırada aramızda olmayan kişilerin dedikodusunu yapmayı seviyorum. Dışarıda çalışmak, düşündüğümden daha rahatmış.

Benden üç yaş büyük kocamla yedi yıl önce babamın bir arkadaşının aracılığıyla tanışıp evlendim. Evlendikten kısa süre sonra kocamın tayini çıktı ve taşındık. Babam bizimle geldi ama ertesi kış kalp krizi geçirdi, bilinci kapandı ve iki hafta sonra da öldü. Hemen ardından oğlum dünyaya geldi. Geçen ay ilkokula başladı. Spor seven kocama çekmiş olmalı, hareket etmeyi çok seviyor, üç yaşından beri devam ettiği yüzme ve jimnastiğe ek olarak son zamanlarda futbola da başlamak istediğini söyledi. Aylık giderimiz artacak olsa da kocam da ben de onun yapmak istediği her şeye imkân tanıma niyetindeyiz.

Son zamanlarda yarı zamanlı işim ve ev işleriyle öyle meşgulüm ki gün hemen bitiveriyor. Eskiden olsa

kendim için asla düşünemeyeceğim bir şey, ama bugünlerde ne kadar meşgul olursam hayatımda o kadar çok doyuma ulaşıyorum. İnsanların değişebileceğine yürekten inanıyorum. Meşgul geçen sakin günler. Nazik eşimle sevimli oğlum. Yaşamımdan en ufak bir şikâyetim yok.

Yine de arada bir aklıma geliyor. Mesela, sabahtan hazırladığım beslenme çantama bir garnitür koyarken, balkonda çamaşır asarken, kırmızı ışıkta beklerken, kocamın gömleğini ütülerken. Acaba o şimdi ne yapıyordur, diye.

Gülüyor mudur? Bana kızıyor mudur? Ağlıyor mudur? Noboru'dan aldığı emir üzerine benden sonra özel birini bulmuş mudur? O kişi King, Gamma ya da Gorimaru'yu doğurmuş mudur? Ya da geri geleceğim diye söz verdiğim için beni hâlâ o odada beklemeye devam ediyor mudur?

O gece burnumun ucuna dokunan sakalının hissi hep orada.